
גליון מס. 30 • י"ט סיוון תשמ"ו • 26.6.1986
שבוע ספורט
מ.ס. 1 מאראדונה
איך שומרים עליו (עמוד 9)
דוקאטו מסחרית סגורה דיזל
28,505 ש"ח + 4,275 ש"ח מע"מ
דוקאטו סופר קומבי לנוסעים בנזין
26,580 ש"ח + 3,987 ש"ח מע"מ
דוקאטו ארוכה עם גג מוגבה בנזין
27,741 ש"ח + 4,161 ש"ח מע"מ
דוקאטו מסחרית סגורה בנזין
24,260 ש"ח + 3,639 ש"ח מע"מ
דוקאטו דבל קבינה דיזל
31,225 ש"ח + 4,683 ש"ח מע"מ
דוקאטו חד־קבינה דיזל
30,814 ש"ח + 4,622 ש"ח מע"מ
דוקאטו דבל קבינה בנזין
26,885 ש"ח + 4,032 ש"ח מע"מ
דוקאטו חד־קבינה בנזין
25,785 ש"ח + 3,867 ש"ח מע"מ
Fiat Ducato
1 באיכות
1 באשראי
1 בחיסכון
1 בנוחות
1 באספקה
עכשיו בתנאי אשראי מיוחדים!
"פיאט דוקאטו" נוחות ללא פשרות!
בחר לך את ה"דוקאטו" המתאימה לעסקיך ותהנה מנהיגה כמו במכונית פרטית: ביצועים וכושר תימרון נבוהים, תאוצה מרשימה, 5 הילוכים, מיכשור בקרה מודרני, רמת בטיחות גבוהה, שדה ראיה פנורמי, תא נהג מרווח ומרופד במושבים אורטופדיים נוחים שניתן להתקין בו מזגן אוויר, והעיקר — נוחות מירבית בטעינה ובפריקה והוצאות תיפעול ואחזקת נמוכות.
"פיאט דוקאטו" מורשה לבעלי רשיון נהיגה מסוג ב' כמו למכונית פרטית.
הפעם אל תתפשר על פחות מ"פיאט דוקאטו"!
פאר הטכנולוגיה האיטלקית בסידרת המסחריות התזקה במנועי בנזין או דיזל:
• משקל כללי מורשה עד 3100 ק"ג
• עומס מורשה במנועי בנזין עד 1685 ק"ג
• עומס מורשה במנועי דיזל עד 1585 ק"ג
• מנועי הדיזל בנפח 2500 סמ"ק, 75 כ"ס דין
• מנועי הבנזין בנפח 1971 סמ"ק, 75 כ"ס דין
• מערכת הצתה אלקטרונית — בנזין 91 אוקטן.
50%
אשראי לטווח ארוך
30% אשראי ספקים ל־5 שנים בריבית מועדפת!
20% אשראי נוסף עד 16 חודשים!
"פיאט דוקאטו" נחשבת להוצאה מוכרת לצרכי מס.
Ducato
FIAT
פיאט. טכנולוגיה בתאוצה

טור ראשון

בבית התלוי לא מדברים על יד...

אפשר להבין – ומי שרוצה מוזמן גם להשתתף – בצערם של האנגלים. בצדק טענו בלונדון, טוענים ועוד יטענו כהנה וכהנה, שהיד של מאראדונה היא שחרצה את גורל המשחק. אולי. גם תיקו ו לא הבטיח לאנגלים שטיח אדום בדרך לחצי־הגמר.

כבר היו דברים מעולם. ומי כמו האנגלים יודעים זאת. לפני 20 שנה, ב„וומבלי" התגיגי, גמר גביע העולם. אנגליה וגרמניה המערבית. 2–2 היתה התוצאה כאשר שתי הקבוצות חזרו לשדה להארכה. ואז אירע שכדור ויעזע את המשקוף הגרמני, ניתז הלוך וחזור, ורק אחרי התייעצות עם הקוון הסובייטי תופיק באכראמוב, אישר השופט דינסט שער לזכות אנגליה. מכאן ועד לנצחון 4–2 היתה הדרך קצרה.

וכמו שעד היום נטוש הוויכוח סביב השער משנת 1966 ויש לשער כי כזה יהיה גם גורלו של שער־היד של דייגו ארמאנדו. הבמה הגדולה של גביע העולם ידעה כבר דראמות גדולות וקטנות ועד אשר לא יוחלט בפיפ"א „לעשות משהו" בנידון – הכוונה לפיקוח צמוד יותר על הנעשה במגרש – אי־אפשר יהיה להימנע מטעויות.

הרצון של ראשי פיפ"א לתת „צ'ופארים" למדינות „העולם השלישי" בכדורגל, בהגדלת מספר הנבחרות בשלב הגמר ל־24 ובמינוי שופטים חסרי נסיון בזירה הבין־לאומית, נלקח בחשבון. ובבואם לשחק כדורגל – חייבות הנבחרות לקחת נתונים אלה בחשבון. חבל רק שזה בא על חשבון המשחק.

בשער: הארגנטיני דייגו ארמאנדו מאראדונה, האיש שעשה את השבוע בשער־היד שכבש מול השוער האנגלי שילטון.

שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לוד

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

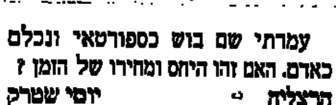
מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

ISSN 0334-7877

30.6.86
החיים ממשיכים..

29.6.86
הגמר

כותבים

כדורגלנים נחים והקריינים ?

עוד לא נתקלתי בתופעה מעין זו. כדורגלן יכול להרשות לעצמו מנוחה קלה במהלך משחק. קריין ישראלי – לא.

אנו, שהיינו בין אלה שהלכו לישון מוקדם בבוקר, לא זקוקים לדברי הסבר של ארבל/קויתי/שמרון. גם על דברי הפרשנות של מוטל'ה שפיגלר יכולנו לוותר. הם לא הוסיפו לנו מאומה, פרט להוכחה נוספת שאצל מוטל'ה אין גבול למלים.

יוסף שראל
פ"ת

★ מכתב נוסף בנוסח זה, של יששכר גבעוני מקב' טירת־צבי, התקבל במערכת.

חוסר סובלנות ? התנשאות

שני מכתבים ב„שבועספורט" מס. 28 הצליחו לעורר בי חמת־זעם.

האחר – מכתבה של הגב' סילוויה קטן, המקוננת על נפילתן של הנשים כ„קרבן לתאוות הכדורגל של הגברים", והשני של מר יוסף לבהר המכונה את החודש הנפלא הזה „שגעון" וגם מתריע על כך שחודש שלם נסיח דעתנו מהבנקים, ועדות החקירה וכו'.

תגובותיכם, קוראים יקרים, רק מעידות על חוסר הסובלנות הישראלית הטיפוסית ואפילו על התנשאות. קל לשער מה היו הגברים אומרים אילו נערכה מדי ארבע שנים „אולימפיארת אופנה". עבורי היו ימי הכדורגל ימי חג. מספיק לקטר.

בועז כהן
ת"א

לבלגיה לא; למכסיקו כן

לאליפות אירופה דרג ב' בכדורסל – אין זה מכבוד הטלוויזיה לשלוח כתב־מסקר. למכסיקו – לאליפות העולם בכדורגל – צוותי־צוותים. למה ?

ככה. כי בטלוויזיה אוהבים כדורגל. ואם כבר אוהבים – אז תנו לנו קצת מהלהט הלטיני של הכדורגל הצרפתי והאיטלקי. אני בטוח שהקהל שלנו יאהב את זה. לא רק את הכדורגל באנגליה.

שולטי־לוי אהרן
ירושלים

בוש כספורטאי, נכלם כאדם

ביום 20.5.86 נערכה אזכרה לחברנו הטוב גבי רוזנדורן ז"ל. שש שנים חלפו מאז מותו הטראגי במגרש הכדורגל.

בוש ונכלם עמדתי מול קברו ונתקפתי במועקת־לב חזקה. הרבה סימני שאלה עלו במוחי שעה שחבריו הרבים, שרק תמול־שלשום נשבעו „לא לשכוח", הדירו רגלם מן המקום.

שכחתם את גבי.

עמדתי שם בוש כספורטאי ונכלם כאדם. האם זהו היחס ומחירו של הזמן ?

יוסי שטרק
הרצליה

בלי מיקי ?

לכל המומחים שקבעו כי מיקי ברקוביץ' אינו ראוי לנסוע לאליפות העולם בספרד, אחרי שלא הצטרף למסע הנבחרת לבלגיה:

בושה וחרפה שכך מתייחסים אל מי שהינו מגדולי הספורטאים של ישראל בכל הזמנים. אין לי ספק שהכללתו בנבחרת לספרד תצדיק את עצמה.

עומר אליאם
חולון

15 לאליפות

לאור הצלחת הכדורסלנים באליפות אירופה ב' בבלגיה – אני מציע לשלוח לאליפות העולם בספרד 15 שחקנים, וזאת לאור החשש ששחקנים נפצעים וכו'.

לא יהיה זה הוגן לשלוח 12 כי מי שעשה את העבודה בבלגיה – מגיע לו שיסע גם לספרד.

משה גיל
ראשל"צ

★ הערת המערכת: אין באפשרות האיגוד לשלוח לאליפות העולם (ולכל אליפות אחרת) יותר מ־12 שחקנים. כך קובע התקנון.

„הלו, הלו, האם הסתיימה כבר אליפות העולם במכסיקו ?"

חטיפי מכסי׳

הבוסים עשו הרבה כסף ואיפה אנחנו ?...

במשלחת של פורטוגל הדחיקו את הסיכסוכים הפנימיים. חיכו לראות כיצד יפול דבר במונדיאל. עכשיו, אחרי שהפורטוגלים תזרו הביתה – מכבסים את הלבנים השחורים בפומבי.

הסערה שקמה במשלחת של פורטוגל היתה על רקע הדרישה התקיפה של השחקנים להשיג הסכם על גובה התגמולים והמענקים שיקבלו אחרי המונדיאל. הם דרשו מענקים גבוהים משהובטחו להם ערב היציאה למכסיקו. בפי השחקנים היו טענות קשות על היעדר יחסים טובים עם הממונים עליהם, הבוסים של ההתאחדות. הללו קיבלו סכומי־עתק כדי לממן את ההכנות של פורטוגל – אך לא הרבה מזה הגיע לידי השחקנים.

„הבוסים בליסבון עשו מיליוני אשקודות (המטבע בפורטוגל) שזרמו מגורמים מסחריים שונים. אנחנו לא ראינו מזה שום דבר" אמר שחקן־מפתח בנבחרת, שהכריז על „מרד".

אנשי ההתאחדות בפורטוגל לא נבהלו. הם סמכו על תקדימים מן העבר. עוד ב־1970, וגם אז היו המשחקים במכסיקו, פרץ מרד במחנה המערב־גרמני. מנהלם דאז, הלמוט שן, כינס את השחקנים, הנית על השולחן 22 כרטיסי־טיסה ואמר: „מי שרוצה – שיטוס הביתה"...

אף אחד לא קם...

מזל טוב: לפאנדה המכסיקנית קי־הוָא כבר מלאה שנה

מי אמר שרק שחקנים צריכים להיות במצב־רוח של גביע העולם ? הנה במכסיקו רתמו למלאכה גם קי־הוָא, פאנדה משגעת ביופיה, המדגימה לצלמים תנוחה של שוער בפעולה. קי־הוא חגגה אתמול את יום הולדתה הראשון ומאריה־הלנה דה־הויו, מנהלת „צ'אפולטֶפק", גן החיות של מכסיקו־סיטי, התמודדה אתה ב„אחת על אחת"... צילום: „איי.פי".

אורוגוואי: לזכור ולא לשכוח...

קשה, קשה מאוד לשכוח את ה־1–6 שספגה אורוגוואי מדנמרק. ולמרות שמאז חלפו מים רבים בלה־פלאטה, ומאז ספגה כבר דנמרק 1–5 מספרד, לא שכחו במונטווידיאו את התבוסה המחפירה, הגדולה ביותר בתולדות המשחקים של אורוגוואי הקטנה והגאה, פעמיים אלופת העולם (1930, 1950).

המשחק בין אורוגוואי לדנמרק בנזה, בלשון האצטקים „נזה הואלקויטול", התקיים בפרבר עוני של מכסיקו־סיטי, אחד מני רבים בבירה שבה מתגוררים בתנאי עוני ומחנק 18 מיליון (!) תושבים. רבים יזכרו את ההצגה הגדולה של הדנים ורבים בדרום־אמריקה מבכים עדיין את אבדן ההגמוניה לקבוצות מיבשת אירופה.

כולם – רק לא העיתונאי האורוגוואי אנאלדו נארדונה. בדיווחו מנזה כתב אנאלדו:

„היתי אמור להיות עצוב – אבל תחת זאת אני מאושר שהייתי עד לזה, שראיתי את זה. באמת ובתמים קיוויתי שנבחרת ארצי תזכה שוב בגביע העולם, אבל ראיתיה מוכה – מוראלית, מקצועית ואיכותית. אורוגוואי ספגה מהלומה כבדה בכל תחום ובכל כיוון אפשרי. אבל היא הפסידה לאחת מנבחרות הכדורגל הטובות ביותר עלי אדמות.

„ואני הייתי שם, עד לכל המתרחש במגרש. לבי כאב ודאב – אבל התרומה של דנמרק לעולם הכדורגל, כפי שנתגלתה במשחק זה – המתיקה את הגלולה המרה שבלעתי, כמו רבים מבני ארצי".

כל פלאטיני שווה תקיעה...

התמונה שנראתה בביסטרו הפאריסאי היתה מוזרה ביותר: ז'וזף אוסקר, צרפתי נכה בן 76, ליווה כמעט כל בעיטה לשער של פלאטיני ושות' בתקיעה ממושכת בצופר מכונית.

אוסקר העיד על עצמו שלא החמיץ אף לא משחק־משודר אחד בטלוויזיה, מאז המונדיאל של 1958 בשוודיה.

„הכחולים הם אהובי", הכריז. והכחולים – הם שחקני נבחרת הכדורגל של צרפת.

מול הצופר של אוסקר הקשיש – התרנגול החי שהשליכו אוהדי צרפת על הקוון במשחק עם קנדה. הם לא התכוונו, כך מסתבר, לפגוע בו – למרות שתנועותיו לא מצאו חן בעיניהם. כל כוונתם היתה לבטא צעד מסורתי גאלי עתיק, בשיא של התלהבות, והתרנגול הוא כמובן התרנגול הגאלי, סמלה של צרפת.

כל אחד משחק בשביל עצמו...

זוהי אנהמארי רנגר, סגנית הנשיאה ב„בונדסטאג" המערב־גרמני. גם לה יש מה לומר על כדורגל. לבקשת העתון „די־וולט", סיכמה הגב' רנגר את המשחק בין גרמניה למרוקו כך:

★ „עד עכשיו הייתי בדעה שכדורגל הוא משחק קבוצתי. השחקנים שלנו במכסיקו גילו לנו שכל אחד עושה במגרש מה שהוא רוצה".

★ „נבחרת גרמניה דמתה בעיני לקבוצה של 11 שחקני מילואים"...

★ „ציון לשבח מגיע לצופים שלא נרדמו ליד מקלט הטלוויזיה"...

ועכשיו מצפים לתגובה של קארל־היינץ...

נפילת החומה המארוקאנית

הדקה ה־88 במשחק נגד גרמניה: מתיאוס בפנים; זאכי בחוץ ? צילום: „איי.פי".

כ־40 אלף מארוקנים מתגוררים במערב־גרמניה. בימים אלה – היו רובם עסוקים במעקב אחרי הופעת נבחרתם במונדיאל ★ מארטינה שלינגמן, כתבת „די־וולט", היתה האשה היחידה בין 30 גברים, חברי מועדון הכדורגל המארוקני בבון, שראו את המשחק ב„רסטוראנט מאראקש" שבבירה הגרמנית ★ רשמים

גם המלך חסן השני נמצא שם. מתחת לתמונת הפורטראט, מסובב מישהו מהנוכחים את האנטנה הפנימית. התמונה על המירקע עודנה מרטטת. „זוהי בלי ספק טלוויזיה מתוצרת גרמנית. היא עצבנית. נקווה שלא תחלה ב'נקמת מונטזומה'", הוא אומר.

קרוב לשעת חצות נכנסים עוד ועוד גברים ל„רסטוראנט מאראקש" שברובע פרייסדורף בבון. „3–1, 2–0, 1–0" נשמעות התחזיות בחלל החדר. לזכות מי ? – כאן לא שואלים. הנוכחים כאן – כולם מרוקנים. כולם מאמינים שמרוקו תנצח הערב את גרמניה. „לנו הרי אין מה להפסיד. אנחנו את שלנו כבר עשינו"...

והיותר אופטימיסטים נשמעים כך: „אם ננצח את גרמניה – שום דבר לא יעצור אותנו בדרך לגביע"... האמת לומר שלא־רבים מאמינים באפשרות שכזאת. לנצח את גרמניה – כן; אבל לזכות בגביע העולמי ? – לא צריך להגזים.

הצהלות הראשונות נשמעות בחדר כאשר על המסך מופיעה תמונה של אוהדים מרוקנים, מנופפים בדגל האדום שבמרכזו הכוכב הצהוב. כאילו לפי פקודה – 30 גברים קמים ונמתחים לדום. ההמנון הלאומי. איש אינו מלווה אותו בשירה. כולם נועצים עיניים בשורה החזיתית של שחקני מרוקו. „מוסטפה אל־ביאז לא בהרכב, זה לא טוב. אחר־כך נשמעים צלילי ההמנון הגרמני. „בפעם האחרונה", אומר מישהו...

רומניגה, בריגל, מאגאת. כולם שם. „אנחנו כבר יודעים את הטאקטיקה של גרמניה. הכל ברור לנו". עוד מומחה. „אולה". כל כדור מרוקני, כל מסירה, מלווים בקריאת ההמונים במכסיקו. פאול על בודראבלה. לזה לא ציפו כאן. כדור־עונשין של יאקובס. זאכי קולט את הכדור. ואז – כדור־עונשין ראשון לזכות מרוקו. כולם מצטופפים סביב המסך. „טימוני, טימוני", הם צועקים. ה„אה" שלהם נשמע בוודאי גם מחוץ לאולם...

ביקורת על שדר הטלוויזיה הגרמנית. „למה הוא מדבר תמיד על צפון־אפריקנים. אנחנו מרוקנים, או ערבים". ובכלל, „מדוע מתעלמים אמצעי־התקשורת מהכדורגל שלנו, מדוע הם מתמקדים רק בנעשה באנגליה, איטליה או בראזיל ? מדוע מדברים על 'כדורגל במדבר' ותמיד מכניסים לנו תמונה של גמל, מדוע כוללים אותנו במסגרת 'המדינות המתפתחות' ? מי סיים ראשון בבית שבו שיחקו גם פולין, אנגליה ופורטוגל, אה ?"

המרוקנים במכסיקו תוקפים. המרוקנים בבון צוהלים. אינני מבינה דבר מהדילאקט הערבי שלהם, אבל אני קולטת פה ושם גם כמה מלים בצרפתית כמו „דומאז'" (חבל) ו„שייסה" בגרמנית (חרה).

30 גברים בחדר ואשה אחת. אני. שואלת היכן הנשים שלהם. „כאשר אנחנו רואים כדורגל – הן רואות וידיאו. היום הן גם רצו לראות המשחק. למה לא אתנו, כאן ? – זה לא ! שיראו במקום אחר"...

עוד לא סיים את המשפט ורץ למסך, הדביק נשיקה לשוער זאכי בעקבות הצלה מרהיבה. „זה לא שוער. זו חומה בצורה !" הוא אומר. „בראבו יא זאכי", קורא מישהו אחר. „אתלטיקו מדריד קנתה שוער בערבון מוגבל", מוסיף שלישי.

הפסקה. שדר הטלוויזיה מחלק ציונים. המרוקנים לא מרוצים. „נגד פורטוגל שיחקנו טוב יותר". זו הדעה הכללית. את פורטוגל, מי ששכח, ניצחו המרוקנים 3–1.

מדברים על הסיוע שנותן המלך חסן לספורט בארצו. על מענקים, על יתרונות, על יחס טוב. אם ינצחו את גרמניה – יקבל כל שחקן מרוקני מענק בגובה 35 אלף מארק. הידיעה מבוססת. גיסו של אחד הנוכחים סיפר לו זאת בשיחת טלפון מקאזאבלאנקה.

משהו על מועדון הכדורגל המרוקני בבון. חברים בו כ־1400 איש, ביניהם גם ספרדים וגרמנים. קבוצת הכדורגל של MSV נאבקת לעלייה לליגה המחוזית של חובבים. דגש רב מושם על הנוער. עוד בקיץ תתממש תכנית לחילופי־נוער בין גרמניה למרוקו.

מחצית שניה. „עכשיו הזמן הנכון להכניס להרכב את אל־ביאז". „מדוע שוב כרטיס צהוב ?" – מעיר מישהו אחר. ועוד טענה: „למה שופט קומוניסט מיוגוסלאוויה ? הוא לא אוהב אותנו. לנו יש משטר מלכותי"...

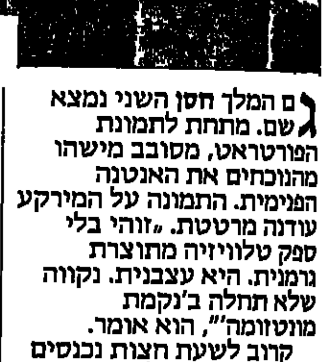
מישהו גם רווה נחת, לפי שעה. „החומה, החומה". הכוונה לזאכי.

הדקה ה־88 וכדור העונשין של לותר מאתיאוס. כל כפות הידיים שבחדר מכסות את העיניים. אף אחד לא רוצה לראות מה יקרה שם במכסיקו. כל אחד מתפלל להצלחתו של „החומה". אלה, שאינם סומכים על חוזק הלב – יוצאים מהחדר.

הסוף ידוע. הכדור בפנים. פנים חיוורות כאן בבון. בחדר – דממה.

התכוננו ללילה ארוך. הדקה ה־88 קיצרה לנו אותו.

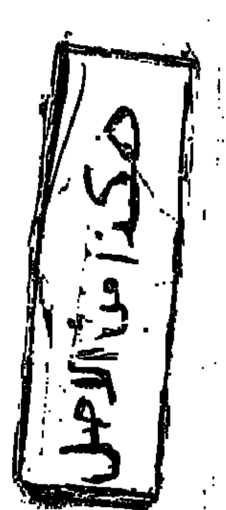
על סף היציאה מהחדר אני שומעת: „אין מה לעשות. עכשיו אנחנו תומכים בגרמניה"...

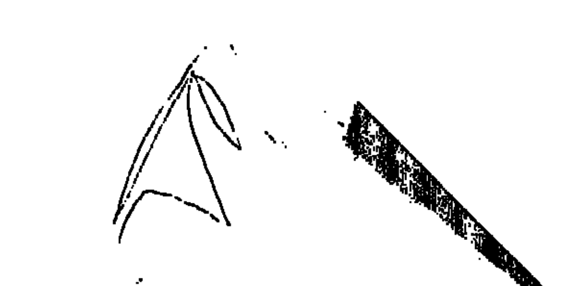

עבור לעמוד 22...

מועדון חובבי הספורט

מישל פלאטיני „מלך האצטקים" („לאקיפ" פאריס).

בנדק ב„זיד דויטשה צייטונג".

„אל־פאיס" מדריד.

„אמרתי לך לא לעזוף את פאס, הוא כבר זקן"... („ריילי מייל", לונדון)

(„בילד אם־זונטאג", גרמניה).

זה התחיל ועוד מעט זה נגמר... („לה מונד" פאריס).

גנן ספ פיונטק. הישקה הישקה...

לדנמרק שמור המקום הראשון במצעד הפזמונים

היום, כאשר העסק כבר אבוד ודנמרק הותירה רושם טוב רק עד שמינית הגמר – נותר לדנים החביבים להתנחם בכך ששיר שהקליטו – מפליא לעשות במצעד הפזמונים של סקאנדינאוויה.

וכיצד יוצרים בדנמרק הצלחה מוסיקלית? לוקחים את פרנק ארנסן של נבחרת הכדורגל הדנית, והופכים אותו, בעיתוי הנכון, לסוליסט. משכנעים את המאמן, הקשר, המגן, הבלם, החלוץ, השוער וכל השאר לשמש מקהלה עליזה לפזמון החוזר, והרי לכם להיט בטוח במונדיאל. עובדה: השיר (על תקליט סינגל) צועד בראש המצעד בסקאנדינאוויה.

הרעיון לתקליט את הנבחרת וביצועה נרקם כבר בחודש ינואר, לאחר נצחון הדנים על נורווגיה 4–1. למדור מכתבי קוראים של העתון הדני „אקסטרא בלאדט", שלחו אוהדים שרופים שירי הלל לקבוצה הדנית. אחד העורכים החליט לערוך בין הקוראים תחרות זמר ובעל השיר הטוב ביותר – יזכה בנסיעה למכסיקו.

מתוך אלף שירים שהגיעו בתוך שבוע לעתון, נבחר אחד. הכל התקדם בקצב מזורז. השיר נשלח לעיבוד, להלחנה, ביקשו מפרנק ארנסון להיות סוליסט, וזה הודיע כי לרשותו „רק שש שעות"...

מסתבר שפרנק הוא מהיר תפיסה ותוך כמה שעות הושלם חלקו בתקליט. הבעייה היתה עם האחרים, חברי הלהקה, שכן רובם פזורים בקבוצות שונות ברחבי אירופה. המפיק, קלאוס גוף, כבר היה מיואש וכל העניין עמד בפני ביטול. אך הנס אירע בכל זאת.

ארבעה ימים אחרי ההקלטה עם פראנק ארנסן התקשר המאמן ספ פיונטק ואמר כי הנבחרת מקבלת חופשה ממחנה האמונים והוא מקציב לצורך ההקלטה לא יותר משלוש שעות. זהו. „זה מספיק לנו" אמר קלאוס.

אלא שהדבר לא מצא חן בעיני השחקנים. אחרי סידרת אימונים הם ניראו עייפים וסחוטים. אך כאשר נכנסו לאולפן ההקלטות, משהו כאילו נדלק אצלם. „שרנו אתם יחד את הפזמון שלוש פעמים – והקרח הופשר. לפתע הם החלו לחייך. ספ החל לנוע לצלילי המיקצב המצויין של השיר והתוצאה: הצלחה יוצאת מן הכלל", סיפר קלאוס.

עם התקליט יצאו הדנים לכבוש את המונדיאל. אחרי הנצחון על סקוטלנד נמכרו בדנמרק 50 אלף עותקים בשלושה ימים! כעבור שבוע, אחרי הנצחון על אורוגוואי – נמכרו כבר 100 אלף. בד בבד הוכן גם סרט וידיאו עם הנבחרת המזמרת ואחרי ה־6–1 על האורוגוואים – נמכרו 3000 סרטים!

כיום צריכים אוהדים להמתין שבוע כדי לזכות בתקליט...

מעניין איך התנהלה המכירה למחרת ההפסד הקשה לספרד...

אסתר אדלשטן, סופרת „מעריב" בקופנהאגן

ועכשיו הם פנויים לבירה +

אחרי ההלם הגדול שספגו מן הספרדים בשמינית הגמר (5-1) פנויים הדנים יותר ויותר לתענוג מספר 1 שלהם, לדבריהם: כוס בירה, וזאת בלי לחשוש מעינו של המאמן **ספ פיונטק**.

ואמנם, החברה המאמצת של הדנים במכסיקו, „קארלסברג", כבר הודיע כי היא תגולא – ועוד איך – אחר מבוקשם של השחקנים.

הדנים אינם מלאי טרוניות על הפסדם הגבוה. לכל היותר – הם משתתפים בצערם של אלה שניבאו להם מקום גבוה יותר. לא בכל יום סופגת מעצמה כאורוגוואי 1–6. הנה באה דנמרק ו„גילתה" לנו, במשחק עם ספרד, שאפשר ואפשר...

אבל בתוך תוכם יודעים הדנים כי להיות יחדיו במשך שבעה שבועות – אין זו משימה קלה. ככלות הכל – זו קבוצה של אינדיבידואליסטים שקובצו מכל רחבי אירופה, כדי לשחק במדים האדומים־לבנים של ארצם.

השוער **טרולס ראסמוסן**, הודה כי המצב של „שבט אחים גם יחד" לא יכול היה להימשך עד אין סוף. אווירת הידידות הטובה היא בלתי טבעית לאורך ימים. רק הנצחונות, הם שהישרו על המחנה הדני את אווירת הרעות והליכוד. לדבריו, הנבחרת בנויה מחבורות־חבורות, אך זאת מן ההיבט החיובי. „כולנו מכירים זה את זה שנים. אנחנו מודעים היטב לנקודות התורפה ובמשך השנים למדנו על אלו יבלות אסור לדרוך".

ואכן – מי שראה את חבורת הדנים המלוכדת – לא יכול היה שלא להתפעל מן המשמעת העצמית שגילו. בניגוד לנבחרות אחרות במכסיקו, שהירבו לתת כותרות לעתונות – היו הדנים שקטים, יחסית. סדר יומם היה מפרך והם מילאו בחרדת קודש את דרישותיו של ספ פיונטק, שגילה עמדה קשוחה מאוד כלפי אמצעי התקשורת.

השהייה במכסיקו היתה, לדברי הדנים, „כמו במחנה צבאי עם משמעת ברזל". פיונטק אסר על שחקניו להשתזף בבריכה, השכמה ב־8 בבוקר וכיבוי אורות ב־23.30. רוב שעות היום הוקדשו, כמובן, לאימונים. קניות? – בחמישה שבועות יצאו השחקנים רק פעמיים לחצי יום.

את השעות הפנאי המעטות שנותרו בידיהם – העבירו השחקנים בקריאה, משחק טניס קצר ובהאזנה למוסיקה. דוגמא טובה לניצול מקסימאלי של הזמן משמש השוער ראסמוסן. לא פחות משישה ספרים קרא בעת שהותו במכסיקו. האחרון: „מלון ניו־המפשייר".

אסתר אדלשטן, סופרת „מעריב" בקופנהאגן

דרום־אמריקה. לא צחוק.

זה קורה רק בדרום־אמריקה: חובב כדורגל מקולומביה, בן 28, התאבד בידיה, רק משום שלא איפשרו לו להתקרב למחנה האימון של נבחרת ארגנטינה וללחוץ את ידו של אלילו הפרטי, דייאגו מאראדונה.

לעומת זאת -- אחד בשם דיויד וואוד, 35, מליברפול, השלים השבוע צעידה של 12 חודש, 9 מיליון פסיעות, יותר מ־7500 ק"מ - עד מכסיקו־סיטי, במבצע מיוחד שמטרתו היתה לגייס 150 אלף דולאר למען ילדים נזקקים וחולים. לוואוד לא היה כסף משלו כדי לממן מסע בדרך אחרת כדי לראות כדורגל – וכאשר הגיע כבר לבירת מכסיקו התברר שאין לו כסף ל... קניית כרטיסים למשחקים. ארגון צדקה מקומי נחלץ לעזרתו רק כדי ששמו יוזכר כחלק ממסע הצדקה של וואוד.

זאכי – סגנו של המלך חסן...

אתלטיקו מדריד רוצה לצרף לשורותיה, לקראת העונה הבאה, את באדו זאכי, שוערה של נבחרת מרוקו שהפליא לעשות במשחקים. אם יסכים – ימלא את מקומו של **אובאלדו פיליול**, שוערה של נבחרת ארגטינה, אלופת העולם ב־78'.

„דרושה לי הסכמת המלך, שכן במרוקו אני נחשב לסגנו"...הגיב השוער, ואיש לא יודע אם יש לו חוש הומור או לא.

מסתבר שיש דברים בגו, והוא מביא לדוגמא את התקרית הקטנה שהיתה לו עם המאמן **ז'וזה פאריה**. „באחד האימונים שקדמו ליציאה למכסיקו – מספר זאכי – ביקשתי להשתחרר מוקדם יותר. הסברתי למאמן שאשתי בשלבי הריון אחרונים ואני רוצה להיות לידה. המאמן סירב, ואז שלפתי את הנשק האחרון שלי ואמרתי: 'תדע לך ששוחחתי בטלפון עם המלך והוא אישר לי חופשה'. המאמן הסכים ושיחרר אותי מיד"...

ומיהי האשה שלמענה הוטרדה מנוחתו של המלך חסן השני? בלונדית פינית מעיר קטנה בשם פולארקריס, אותה הכיר לפני שש שנים. לשאלה אם היא יפה – השיב: „היא לפחות יפה כמו מיס יוניברס של שנת 1952, שנולדה אף היא בעיר שבה נולדה אשתי"...

אז יש לו או אין לבחור חוש הומור?

„האיש בעל האופי היבש"

קרלוס סלבדור בילארדו, מאמן נבחרת ארגנטינה, אוהב להיראות בציבור מעונב. תמיד יגיע למשחקים לבוש בחליפה מודרנית ומזכיר בזאת את המאמן שקדם לו: לואי סזאר מנוטי. אבל כאן תם הדמיון בין השניים.

„האיש בעל האופי היבש", מכנים את בילארדו בארצו. פעם אחת כבר הצליח האיש הזה להשמיט את הקרקע מתחת לרגליהם של כוכבי נבחרתו המשחקים בחו"ל: „מלבד דייגו מאראדונה, לכל שחקן שמשחק מחוץ לגבולות ארגנטינה, יש מחליף שמחכה להזדמנות כאן בבית", אמר. ההכרזה הזאת לא מצאה חן בעיני לגיון הזרים הארגנטינאי. דניאל פסארלה, למשל, לא הסתיר את כעסו נוכח הקביעה הנחרצת של מאמנו.

רבים לא הסתירו תחילה את אכזבתם מבילארדו. ארגנטינה התרגלה לשחק בסגנון התקפי, תחת שרביטו של מנוטי. המשחק הארגנטינאי היה מהיר ושוטף והדגש היה תמיד על ההתקפה. בעידן בילארדו המשחק הפך לזהיר, מחושב יותר, הדגש מושם כעת יותר על ההגנה. אך ככל שקרב התאריך למשחקי מכסיקו, החלו מבקריו לחזור בהם מדבריהם. משחקה של ארגנטינה תחת בילארדו הוכיח את עצמו. התוצאות היו חיוביות. „גם נבחרות ברזיל וצרפת מייחסות חשיבות רבה להגנה" הכריז מאראדונה, ובכך חיזק את הטקטיקה שנוקט מאמנו.

קרלוס בילארדו, בעל ארשת פנים רצינית, רחוק מלהיות האיש של התקשורת. הוא לא מחפש אותה. היא מצידה מתקשה למצוא אותו. זהו איש שמכיר את המקצוע הרבה יותר טוב ממה שסברו תחילה. כאשר קיבל את המישרה של מאמן נבחרת ארגנטינה בכדורגל, הוא לא הסתיר שהמטרה שעומדת לנגד עיניו היא החזרת ארגנטינה לפירמידת הכדורגל העולמי. מתי – הוא לא אמר. יכול להיות שהוא התכוון למכסיקו 86', אך יכול להיות גם שהכוונה למשחקי רומא 90'.

מאמנים רבים היו מעוניינים שבנבחרתם ישחק איזה „מאראדונה". בילארדו מודע לזכות הגדולה שנפלה בחלקו. הוא גם יודע שהרבה מהצלחה שלו תלוייה בקפטן הנבחרת. „דייגו הוא מסוג השחקנים שיכול להחזיק נבחרת שלמה. הוא אישיות. הוא נותן דוגמה ליתר השחקנים, נלחם על כל כדור, ומה שטוב אצלו זה שהוא אינו מנצל את מעמדו של כוכב בנבחרת ונאבק על המגרש כמו שחקן שמבקש להוכיח למאמנו שיש לו מקום בהרכב. תאמינו לי, מוסיף בילארדו, שחקן כזה בנבחרת זוהי מתנת שמיים. אני לא חושב שיש לעוד נבחרת בעולם 'קפטן' כל כך מוצלח".

בילארדו, רופא במקצועו, מעדיף את כדור הרגל על פני כדורי הרפואה, החל לרכוש את ליבה של העתונות בארצו זמן קצר לפני משחקי המונדיאל. „בילארדו ומארדונה ירקו בעתיד אש על נבחרות העולם" – היתה אחת הכותרות שניבאו הצלחה למאמן ולחניכיו. יש הרואים את עליית קרנו של בילארדו בארצו ביחסיו הטובים עם דייגו מאראדונה. לפני שלוש שנים היה הסכם בין המאמן והמאסטרו שהכדורגל בא לפני הבעיות החברתיות והכלכליות הן בארגנטינה והן בנבחרת. ההסכם הזה קירב את שניהם מאוד.

ההצלחה של ארגנטינה בשלבים המוקדמים במונדיאל העלתה את מניותיו של בילארדו בעוד כמה נקודות. נראה שיותר משארגנטינה תלוייה וסומכת על בילארדו, תלוי וסומך המאמן על דייגו ארמאנדו.

ד"ר בילארדו. „פציינט" של דייגו.

האלופים של אתמול הפכו לעכברים של היום...

בורה מילוטינוביץ', מאמנה היוגוסלוואי של מכסיקו, השתלב מהר מאוד במולדת האצטקים. למרות שלא חונך להאמין באלים ובאלילים הקדמונים, הדהים בורה את אמצעי התקשורת. היו שראו בכך התאקלמות מלאה של היוגוסלאווי במכסיקו. זה היה לאחר המשחק הראשון עם בלגיה. הנצחון (2-1) רומם את נפשו של בורה עד כדי כך שהגיע להכרזה בזה הלשון: „אל הגשם, טלאלוק, היה בעזרנו...הוא דאג לכך שהעננים שהיו מעל למכסיקו ביום המשחק – יתרחקו מאתנו...הבלגים רגילים לגשם, אנחנו לא...אני מקווה שבמשחקים הבאים תוסף השמש לזורח"...והעתונות, מצידה, הוסיפה נופך משלה. „איו ראטונס – הוי קאמפאונס", זעקו הכותרות (אתמול עכברים – היום אלופים). זה, כידוע, היה טוב עד לשלב שמינית הגמר ומעניין לדעת אם בורה חש עצמו כיום „עכבר".

בתצלום: המתנה המקורית והטובה ביותר של בורה מילוטינוביץ'. אשתו, מאריה, ילדה בת וייקרא שמה במכסיקו: דארינקה.

כולם נסעו למכסיקו...

בלי פוליטיקה אי אפשר. שעות אחדות לפני הקרב הגדול אנגליה – ארגנטינה, הריץ אחד מחשובי המדינאים בבואנוס־איירס מברק להתאחדות הכדורגל של ארצו ובו דרישה לקיים דקת דומייה, לפני תחילת המשחק, לזכר 1000 חיילי ארגנטינה שנהרגו בקרבות על איי פוקלנד, ב־1982. אלא שאיש לא נמצא במשרד כדי להשיב לו. כולם נסעו למכסיקו...

אבל בבואנוס־איירס, כמה שעות לפני המשחק, שרפו כמה דגלים אנגליים ושוב הונפו כרזות שבהן נאמר כי איי פוקלנד הם ארגנטינים... שלטונות הבטחון של מכסיקו נקטו באמצעים מיוחדים ופקחו עין על חבורה המתכנה „בראס בראווס" – לוחמים אמיצים – שנחתה בבירה המכסיקנית

כל אליפות והקרבן שלה

ב־1966, אנגליה, היה זה פלה. עוד זכורה ירידתו העצובה מהבמה הגדולה של גביע העולם. ב־1974 – שימש יוהאן קרויף מטרה ליריבים. דומה שבמכסיקו 86' עטים כולם על דייגו ארמאנדו מאראדונה. האיש סובל בשקט (כלפי חוץ, לפחות). מה שקרה לפני ארבע שנים, בספרד (הגיב והורחק) – הוא רוצה לשכוח. בסידרת תמונות אלה ניראה כדורגלן דרום־קוריאני צמוד אישית לדייגו ארמאנדו. זה לא תמיד הצליח לו. דייגו החליט שמעמדו כיום בעולם הכדורגל – מחייב הבלגה...

פיזה – מגדל נטוי כל

כך, בכל אופן, נראה דוד פיזנטי („פיזה") בעונה הראשונה שלו במדי הפ.צ. ★ בעונה השניה הוא רוצה להתיישר ★ יש לו תקווה: מבין שלושת הזרים – נשלחו שניים הביתה, הוא נותר ואליו יצרפו את הדני מורטן אולסן בן ה־37 ★ גם תומאס אלופס, אחיו של קלאוס, יגיע לקלן מקייזרסלאוטרן ★ משהו על ה„מאפיה" של קלן ושל הנבחרת – טוני (שומכר) ליטי (ליטברסקי) וקלאוס (אלופס): „טוני עושה מה שבראש שלו" ★ נפרד מהחברה ההולנדית שלו, מחפש חדשה. „שחקן מקצועני לא יכול להיות לבד"... ★ שיחה, בשעה ורבע איחור, שהתנהלה בנתניה, כאשר שחקן ה„בונדסליגה" הגיע הביתה לחופשת מולדת.

מאיר ריפמן

קבענו להיפגש בשעה 11.00 לפני־הצהריים. ידעתי שפגישה עם כדורגלן מקצוען מחייבת דיוק מצד שני הצדדים. האמנתי שיגיע בזמן. אך בשעה היעודה הוא לא היה במפגש „גלידת ויטמן" בנתניה. בעל המקום, „בנצי", אמר לי: „הוא היה וצריך לחזור בעוד כמה דקות". ישבתי וחיכיתי. מחוג הדקות בשעון התלוי ממול, כבר השלים סיבוב מלא. אני שואל את עצמי ואת „בנצי": האם כך הוא מאחר גם בקבוצתו המקצוענית?

וכשסוף סוף הגיע, בשעה 12 ורבע, אני לא שואל מה קרה, והוא לא מתנצל על האיחור. מה שכן – אני אומר לו: „שמעתי שבקבוצה שלך בקלן היו לך כמה וכמה איחורים...

„פיזה", נעלב: „בקלן לא הגעתי לאימון אחד, בגלל שנתקעתי עם המכונית שלי בהולנד, כשהייתי עם החברה שלי... פיספסתי עוד אימון אחד בגלל שלא התעוררתי בבוקר... כיוונתי את השעון האלקטרוני שלי, אבל הוא לא העיר אותי. זהו. פעמיים בסך הכל איחרתי בכל העונה. בגרמניה זה הרבה, פה בארץ זה כלום..."

ואיזה עונש ספגת ?

– „סלחו לי...".

דוד פיזנטי, הישראלי שסיים עונת בכורה בקבוצת פ.צ. קלן, בא לחופשת מולדת קצרה וכבר הספיק לחזור לשם, לעונה שנייה בבונדסליגה.

טוני, ליטי וקלאוס...

בעונה הראשונה כמקצוען – שבע מרורים. הסיבות לכך מגוונות, לדבריו של פיזנטי, אך הכותרת היא אחת ומפתיעה: „מאפיה" ! אמנם קצת קשה לקשר אותה לספורט של מקצוענים, אך את הקשר שבכל זאת קיים – הקדים כבר והזכיר איש „מעריב ספורט" בגרמניה, זיגמונד שפיגלר.

פיזנטי נותן לו את הקרדיט ומנתח: „השלישייה בקבוצה שלנו – טוני שומכר, קלאוס אלופס ופייר ליטברסקי – מקבלים את מלוא הפרסום אצלנו, בטלויזיה ובעיתונות, והם מרשים לעצמם לעשות במועדון מה שאף אחד אחר לא מעז".

אני מבקש דוגמא ופיזנטי מנדב: „יום אחד לא היה לטוני חשק להתאמן עם הקבוצה. הוא לקח את את עוזר המאמן והלך להתאמן, לבד, בצד. המאמן לְהאר ביקש ממנו להצטרף אל השאר, אבל טוני לא רצה. הוא לא בא, עשה מה שבראש שלו ולא עשו לו כלום..."

וכאן מגיע פיזנטי לנקודה שלו בכל הסיפור: „הרבה פעמים, טוני ליטי וקלאוס, התערבו וקבעו איזה 11 יפתחו בהרכב. בגלל זה לא שיחקתי. אבל הם קבעו לא רק בעניין שלי".

נשמע יותר גרוע מאשר כדורגל חובבני ?

פיזנטי ממהר להרגיע. „זה לא רק בקלן. גם בביירן מינכן ישב בחוץ השוער הבלגי שלהם, ז'אן־מארי פאף – וזה בגלל שהיה שם שוער מקומי. שחקני ביירן, מתיאוס והאנס, הודו בכך בכתבות שפורסמו בעיתונות. יש מאפיה בכמה קבוצות בגרמניה, לא רק בקלן".

אני תמה למה ומרוע ולפיזנטי יש תשובה: „כל מי שבא מבחוץ ואין לו פספורט גרמני – חשוד בעיני כל שחקן מקומי. גם לי זה קרה, ולא בגלל שאני ישראלי. כשאתה בא מבחוץ, אתה לוקח לגרמני את הפרנסה שלו, וזה אוכל להם את הלב. אני משחק בעיר שיש בה מיליון תושבים, ומתוכם 16 נלחמים על המדים של הקבוצה, שזה כבוד גדול..."

אולי בעונה הבאה...

המחסום הגרמני הזה מצטייר בעיני פיזנטי כך: „הם אוהבים גרמנים ולכן אין להם אהבה כלפי שחקנים שבאו מבחוץ, אבל גם קשה לקרוא לזה שנאה... הם אנשים קרים מאוד ומיוחדים. עם כל זאת – אני לא שונא אותם. אני מנסה להיכנס לנעליהם ולהידמות להם, ללמוד את השפה ואת המנטליות, אבל לא אוכל להיות גרמני ממש במאה אחוז. אני גם בטוח שבעונה הקרובה יהיה לי קל יותר, כי אני מכיר אותם".

השלישייה השלטת בפ.צ. קלן – שומכר, ליטברסקי, אלופס – היא גם השלטת בנבחרת מערב־גרמניה, כפי שמעיד פיזנטי: „אם טוני רוצה להיות ה'קפטן' של הנבחרת והמאמן פראנץ בקנבאואר מחליט על קארל־היינץ רומיניגה, או טוני מושך איתו את ליטי וקלאוס, והם לא מוסרים, בועטים כדורים סתם ועושים מעין שביתה. גם בנבחרת יש מאפיה".

ומה הסוד של טוני שומכר שהוא שולט בכל ?

פיזנטי יודע: „טוני אוהב שכל הפירסומת תהא עליו. שהוא החזק ביותר בנבחרת ובקבוצה. הוא רוצה להיות המלך. הוא כזה..."

הגרמנים לא טמבלים...

דויד (כפי חבריו לקבוצה בקלן) לא מחפש את המלוכה. „פיזה", שבעונה שעברה היה נטוי כמו המגדל המפורסם באיטליה, רוצה להיות בעונה הקרובה יציב וקבוע בהרכב של קלן. מסיבה זו דחה פיזנטי, לפני מספר שבועות, הצעה מפתיעה לחזור ולשחק בארץ: „בתקופה של משחק בגביע אירופה נגד וארכם הבלגית, כשלא נכללתי בסגל, התקשר אלי לגרמניה מנהל של אחת מקבוצות הצמרת בישראל – והאיש לא היה מנתניה – והציע לי לחזור ולשחק אצלו. הוא היה מוכן לרכוש את הכרטיס שלי מקלן. התנגדתי. לא רוצה לחזור לארץ. יש לי אתגר להצליח באירופה. לא הלך לי אמנם בעונה הראשונה, אך אעשה הכל שיילך לי טוב יותר בעונה הבאה. כל מי שחושב שלשחק בליגה בגרמניה 20 משחקים, ועוד 6 בגביע אירופה זה כישלון – טועה ולא מבין מה זה כדורגל".

כמו רובוטים

[illegible]

תמיכה נוספת לחיזוק מעמדו בקלן בעונה הקרובה, הוא שואב מהעובדה שמתוך שלושת הזרים שהיו בקבוצה בעונה שעברה – הוא היחיד שנותר. המועדון וויתר על ההולנדי מישל ואן־דר קרפוט והסקוטי וינצר מאני (שיחק בתפקיד של פיזנטי). „כשהם רואים שחקן שלא יכול להביא תועלת, הם לא משאירים אותו. הם הרי משלמים עליו הרבה כספי בית, מכונית, משכורות ופרמיות. הם לא טמבלים. אם היו רואים שאין להם מה להפיק ממני, היו אומרים לי לארוז את המזוודות. ואם אחרי עונה לא גדולה הם עוד רוצים אותי, זה נותן לי הרגשה טובה".

אחרי שצבר שעות שיזוף רבות בחופי מונקו (12 ימים), אילת ונתניה, ארז „פיזה" מזוודות וחזר לביתו שבקלן. בית שונה בתוכן מזה שעזב, לגביו – זו בעייה קשה. „אני בא לבית ריק, אחרי שנפרדתי מהחברה ההולנדית שלי, איתה יצאתי שלוש שנים. אצטרך למצוא מה שיותר מהר מישהי שתדאג לעשות לי אוכל, כביסה וגם לנקות את הבית. מקצוען לא יכול להיות לבד. בטוח שאמצא חברה חדשה, אך אני לא רוצה שיהיה בינינו קשר רציני, כי אני לא מתכוון להתחתן לפני שאצליח באירופה. רק אחר־כך אסתכל על חתונה..."

פיזנטי מאמין שהצלחה תאיר לו פנים כבר בעונה הקרובה. בקלן בונים מגדל אליפות. לשם כך רכשו את כלם נבחרת דנמרק מורטן אולסן (בן 37 !), תמורת 400 אלף דולר. סכום מוגזם בהתחשב בגיל. פיזנטי מרגיע את כל מי שחושש לתקציב של המועדון הגרמני שלו. „קלן הוא בין שלושת המועדונים העשירים ביותר בגרמניה. כסף לא משחק אצלם תפקיד. כל שחקן שמתאים להם בשביל אליפות – הם יקחו אותו. אפילו אם הוא יהיה בן 50... אחרי שנה של אכזבה, רוצים בקלן אליפות בכל מחיר".

פיזה, אשרי המאמין. נחכה ונראה. ■

„פיזה" על חוף הים בנתניה. „לא חוזר לארץ. ממשיך בגרמניה".

צילום: אורי קונה

על הכל – רק לא על כסף...

על הסכומים שפיזנטי הרוויח העונה במדי פ.צ. קלן – הוא לא מרחיב את הדיבור. „הרווחתי הרבה יותר כסף ממה שהייתי עושה כאן בארץ". זה כל מה שהוא מוכן לומר. בכל זאת יצא שכרו בהפסדו – אך זאת בגלל הכשלונות של הקבוצה בליגה.

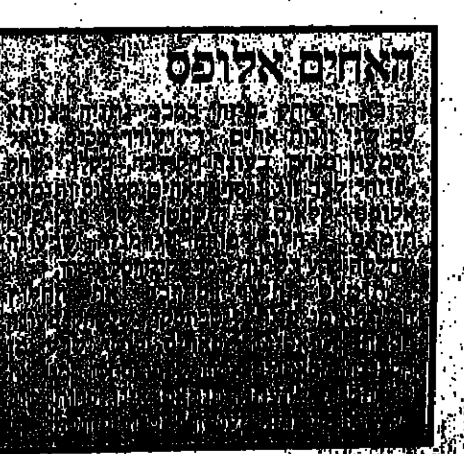
גובה המשכורות בקלן נמדד גם לפי הקהל ביציעים. „במשחקים שהיו לנו נגד הגדולות – ביירן, ברמן ומינשנגלאדבך – היו בכל משחק 54 אלף צופים. אז המשכורות היו טובות ללא קשר להצלחה במשחק. בשאר המשחקים, באו בממוצע רק 12 אלף צופים, ואז המשכורות היו קטנות" – אומר פיזנטי.

מרכיב נוסף בשכר השנתי, הוא מספר המשחקים שבהם השחקן בהרכב. מתוך 34 משחקי־ליגה, הופיע „פיזה" רק ב־20. „זה גורם להתמודדות על מקום בהרכב. כל שחקן שנושר מן ההרכב רוצה ועושה מאמצים לחזור אליו, כי הוא יודע שבסוף העונה מקבלים על זה כסף".

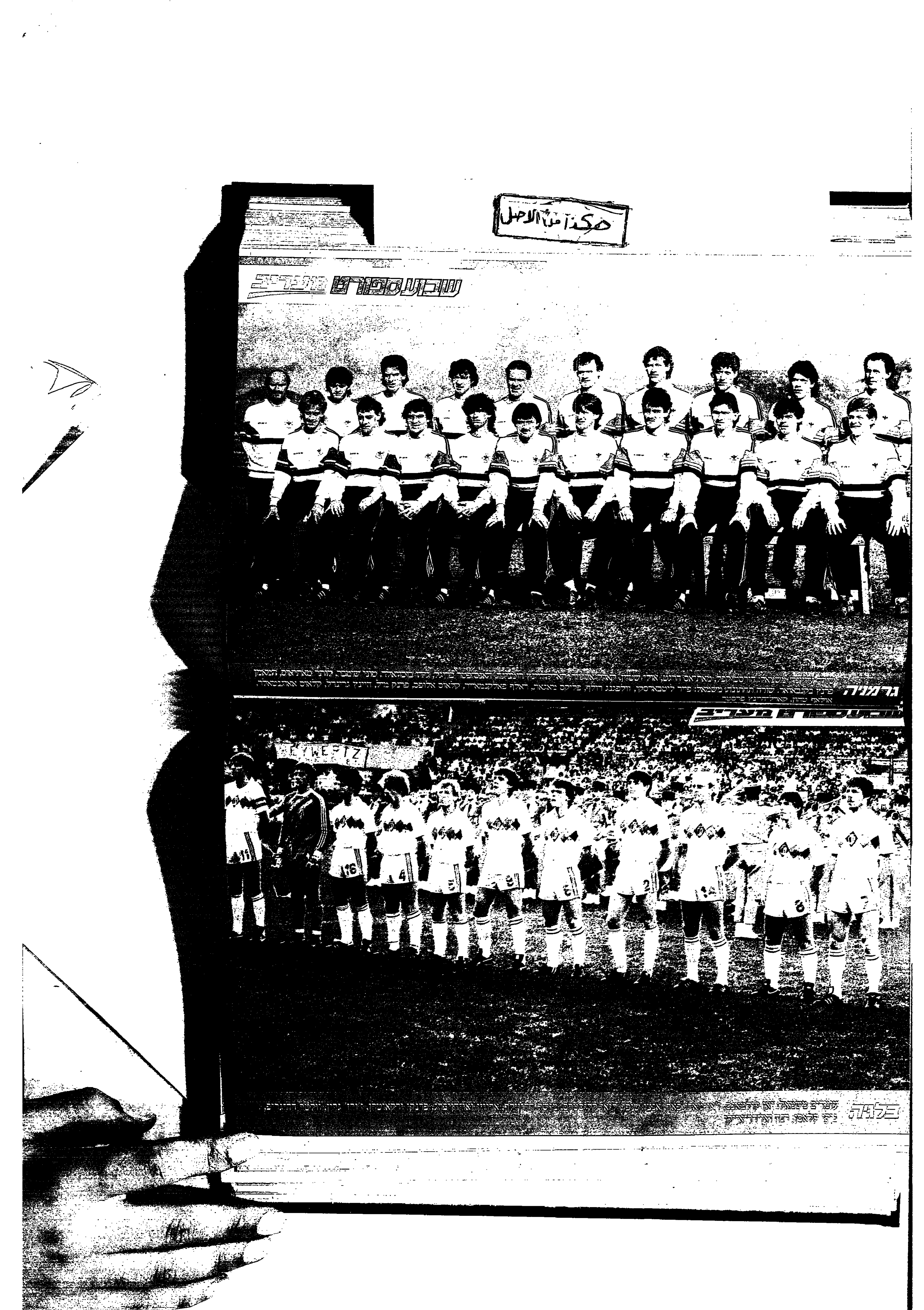

האחים אלופס

[illegible]

هكذا من الأصل

„הצבי השחור"

טימוני הנאמן למלך. עד מתי ?

זהו כינויו בפי כל של טימוני מוחמד תאמודה, מספר 10 של מרוקו, נציג נאמן של הכדורגל בארצות המאגרב ★ הצלחתו במכסיקו – עשוייה לסלול לפניו את הדרך לאירופה, שם משחק כבר תקופה ארוכה חברו לנבחרת, החלוץ המרכזי מרי קרימו ★ את המשולש המצטיין של מרוקו בגביע העולם משלים השוער באדו א־זאכי

שאול להט

לז'וזה פאריה, מאמנה הבראזילאי של נבחרת מרוקו, כל הסיכות הטובות להאמין שייעודו בכדורגל הוא לעשות נסים ונפלאות. מאז הגיע לממלכה השריפית בינואר 84', כמחליפו של בראזילאי אחר, צעד ז'וזה במסלול ההצלחה. ההישג הראשון שלו: יצירת אווירה מיוחדת במינה, מבוססת על מפגשים תכופים, שיתוף פעולה הדוק בשעות שאחרי האימונים ושיחות אינ־קץ עם השחקנים. מטרתו הושגה: הוא רכש את ליבם של הכדורגלים.

כמאמן שבא מעולם אחר (לאחר מכן התאסלם) ידע פאריה כי אפריקה, כיבשת, צרה מדי לתכניותיו. וכך, בנוסף למשחקים במסגרת הרשמית של ההתאחדות, הליגה הערבית ומשחקי אליפות אפריקה, החלו כדורגלני מרוקו מופיעים גם ברחבי העולם. הם השתתפו בטורנירים ובמשחקים בפאריס, האמבורג, סאו־פאולו ועוד. אין פלא שזכו להכרה בין־לאומית והכרה זו נזקפת, ללא ספק, לזכותו של פאריה.

לא חלף זמן רב וקבוצות אירופיות החלו לחזר אחרי שחקנים מרוקנים. כך הגיע פאריה עם נבחרתו למכסיקו, כשבשורותיו שחקנים בעלי נסיון בין־לאומי. עבודת נמלים השקיע המאמן. התוצאות ניראו בשטח. מרוקו היתה למדינה האפריקנית הראשונה שהצליחה להתגבר על מחסום הסיבוב המוקדם, ולא רק זאת: בבית שבו לא ניבאו לה סיכוי רב (פולין, אנגליה, פורטוגל), סיימה מרוקו ראשונה !

מהפך בגישה

התאחדות הכדורגל של מרוקו נקטה בשיטה שמרנית למדי, עד לבואו של ז'וזה פאריה. דעותיו של המאמן האורח שיכנעו את ראשי ההתאחדות לבצע את המהפכים הדרושים. בראש וראשונה – שינוי במבנה הליגות ובמתן מעמד מועדף לשחקני־עלית שאינם יוצאים מגבולות ארצם.

התוצאות לא איחרו לבוא. מרוקו עלתה למשחק הגמר בגביע אפריקה לאומות בקהיר והבטיחה מקומה בשלב הגמר של המונדיאל במכסיקו. הצלחת הקבוצות המרוקניות במשחקי היבשת – הצביעה על הגישה הנכונה של פאריה.

שמעם של שחקני מרוקו יצא עד מהרה מחוץ לגבולות ארצם. המדינות הפרקופוניות בעיקר (שוויץ ,צרפת, בלגיה) היו הראשונות להבחין בכשרונות הטמונים במאגר המרוקני. המחיר לא היה גבוה. סייעה לכך העובדה שיותר משרצו הצרפתים, השוויצרים או הבלגים להחתים שחקנים מרוקנים – רצו האחרונים לצאת מגבולות ארצם ולחיות באווירה שונה מזו שידעו בבית. גם השתלבותם המהירה של המרוקנים מבחינה חברתית, סייעה למועדונים האירופים לברך על המוגמר. ההצלחה המקצועית היתה כמעט מובטחת.

לפני המשחקים במכסיקו – הכריז ז'וזה פאריה כי יש לו נבחרת שתתחשל במשחקי 86' ו„תדבר" בעוד ארבע שנים, לקראת המשחקים באיטליה. תחזיתו התאמתה: מרוקו היוותה את הפתעת המשחקים בשלב המוקדם ורק שער בשלהי המשחק עם גרמניה מנע ממנה הופעה מכובדת עוד יותר בשלב רבע־הגמר.

תחנה ראשונה בבאסטיה

כמה משחקני נבחרת מרוקו צדו את העין. אחד מהם היה החלוץ המרכזי מרי קרימו. מי שמע עליו בישראל, לפני שנשמעה שריקת הפתיחה למשחקי המונדיאל ? אצלנו אולי לא, אבל באירופה – מכירים אותו.

בגיל 16 נירכש קרימו על־ידי קבוצת באסטיה מקורסיקה. באסטיה היתה תחנה ראשונה ב„טור דה־פראנס" של קרימו ושם, ב„אי היופי" (Ile de la beaute) טרם שכחו את ההצלחה המפלינה שהיתה לקבוצה מקורסיקה במשחקי גביע אירופה.

כאשר נטל את מקל הנדודים, בדרכו לקבוצות אחרות בצרפת, היו מומחים שטענו כי משחקו מאופיין כגורם חוסר היציבות. אך קרימו, שטעם כבר מהכדורגל האירופי, טוען ש„הקריירה של שחקן כדורגל קצרה ולכן יש לטעום מן הכל"...

תחנתו האחרונה היתה בלה־האבר, צרפת. היום, בגיל 31, ואחרי 15 שנות כדורגל ב„מדינה של פלאטיני", נחוש קרימו להמשיך בהופעתו שם. מעודד מהשער השלישי שהבקיע לרשת פורטוגל,

מרי קרימו. מגיל 16 בצרפת.

מבטיח מרי קרימו להבקיע עוד ועוד, וכמו כל כדורגלן מרוקני המשבח את אללה על ההזדמנות שהעניק לו, הוא גם משבח את משפחתו שלא עמדה בדרכו בנדודיו הרבים ברחבי צרפת.

נאמן לארמון המלכות

קרימו יכול לשמש דוגמא לפריצת הדרך של הכדורגלן המרוקני לאירופה. אך במכסיקו צד את העין שחקן אחר, אומרים עליו שהוא הטוב מכולם, ורק נאמנותו למשטר המלך חסן אינה מאפשרת לו, לפי שעה, להפגין כישוריו מחוץ לגבולות המדינה.

הכוונה לטימוני מוחמד תאמודה, מספר 10 של האדומים ממרוקו, שנבחר ל„כדורגלן השנה" ביבשת אפריקה. כאמור – לא יצא טימוני מגבולות המדינה, על אף הצעות קוסמות שהונחו לפניו. הסיבה: התנגדות עיקשת של קבוצתו, F.A.R, השייכת למשטרה וחוסה בצילו של ארמון המלוכה.

טימוני נולד במרבר הסהרי, אך כישוריו נודעו חיש מהר בכל רחבי המדינה. היה זה אך טבעי שינחת בסופו של דבר בראבאט הבירה. לרוע מזלו – נפצע מספר פעמים וחסר מההרכב במשחקים מכריעים. אך ככל שקרב המועד להמראה למכסיקו – החלים וכשרונו הרב עמד שוב לרשות הנבחרת.

המאמן פאריה הטיל על טימוני משימה קשה וחשובה: שמירה על הכדור במרכז השדה, הנעתו בסגנון הבראזילאי ומציאת פירצה בהגנת היריב. בקיצור: טימוני נועד להיות ה„מהנדס" של נבחרת מרוקו.

„הצבי השחור", כך כינויו ברחבי היבשת האפריקנית, עמד במשימה. הוא מעיד על עצמו שזיקו ודייגו מאראדונה הם הכדורגלנים האהובים עליו, ואותם קיווה לפגוש על כר הדשא במכסיקו. אך ההגרלה הועידה לו את גלן הודל, זביגנייב בונייק וקארל־היינץ רומניגה.

נוכח הצלחתו במשחקי המונדיאל – יתכן שמועדונו יאות לשחררו לאחת הקבוצות האירופיות.

בראבו יא זאכי

לא אוכל להשלים את הרשימה של המצטיינים בלי להזכיר את שמו השוער באדו א־זאכי. „עצירת האליפות" בלי ספק שייכת לו וזה קרה, למי שחזה בטלוויזיה, במשחק האחרון של המרוקנים עם גרמניה. קארל־היינץ עמד על סף הבקעה בטוחה, זאכי זינק בצורה מושלמת, הדף תחילת את הכדור ובניסון נוסף – קלט אותו על פי השער.

שורה ארוכה של מנהלי מועדונים בצרפת, ספרד ומערב־גרמניה, ניצבת עתה לפיתחו של א־זאכי ומצפה ל„אור ירוק" מהכוכב בארום. ■

המתמיד מבריה"מ

רנאט דסאייב. ההורים רצו שילמד לשחות...

כך מכנים את רנאט דסאייב, הנחשב בעיני רבים ליורשו של לב יאשין, השוער הגדול ביותר שהיה לברית־המועצות ☆ למרות ההפסד לבלגלים בשמינית־הגמר, סבורים בעולם שזו היתה הנבחרת הטובה ביותר של הסובייטים בתקופה האחרונה ☆ הרבה בזכות השוער המוסקוואי, שנתן גיבוי של הקו האחורי לשחקני „דינאמו" לנינגראד

שאול להט

קול ברקע: „טיסת אירופלוט למוסקווה דרך קייב, ממריאה מיד", הכריזה ריילת הקרקע בנמל התעופה של מכסיקו־סיטי. רנאט דסאייב, שוערה של נבחרת בריה"מ, נשאר תקוע במקומו. עיניו נוהות בחלל אולם הנוסעים־היוצאים. לידו ישב, המום לא פחות, מבט מזוגג, מנותק, המאמן ואלרי לובאנובסקי, שכמו רנאט – היה אף הוא קורבן למהלומה הכבדה של „השרים האדומים" מבלגיה.

נבחרת בריה"מ – שנהגה במכסיקו כיחידה צבאית ממושמעת לכל דבר, התאמנה שלוש פעמים ביום – פתחה את המונדיאל בסערה גדולה: 6–0 מהמם לשער הונגריה, שעשה אותה בן־לילה למועמדת לשלבי הגמר. סיימה ראשונה בבית ג', הובילה פעמיים במשחק שמינית הגמר עם הבלגים, אך נכנעה בסופו של דבר בהארכה. „הסוסים הבלגים" הם שהמשיכו לרבע הגמר, תוך ניצול שגיאותיה של בריה"מ בהגנה – אותה הגנה גבוהה אך איטית, שנתגלתה כחלק הרופף ביותר בנבחרת הסובייטית הטובה ביותר שנראתה במונדיאל אי־פעם.

מאמן צרפת, הנרי מישל, כינה את הסובייטים „נבחרת סילונית", „על קולית" – אבל גם הוא הבחין שנבחרת זו מתבססת יותר מדי על ההתקפה שלה. בכל משחק הבקיעו הסובייטים את השער הראשון וחלוציה ניראו כמי שהתאקלמו היטב בגבהים של מכסיקו.

הגנה ? מי בכלל חשב על זה, עד למשחק עם בלגיה... אבל גם המאמן לובאנובסקי ידע לומר ערב החזרה לבריה"מ: „הם (שחקני) ביצעו שגיאות שלא עשו כמותן מעולם". ניכר כי לקח ללב את הכשלון. הוא עלול אף לשלם את המחיר.

נולד לשחייה...

השוער, רנאט דסאייב, ש„חטף" את הרביעיה הבלגית (4–3), יתגבר ככל הנראה מהר יותר מלובאנובסקי מטראומת־מכסיקו. יש להניח שכספורטאי – ידע לקום מהקרשים, יתאושש מן המכה, יחזור להוכיח את כוחו ולהצדיק את המוניטין שיצאו לו כאחד השוערים הטובים בעולם. ככלות הכל – זו דרכו של העולם. המאמן „משלם" – השחקנים „מסתדרים".

למרות הנשירה כבר בשמינית הגמר – מוכר כיום דסאייב כסמלה המסחרי של בריה"מ, כמו שפלאטיני ומאראדונה הם „סמלי ההיכר" של צרפת ואיטליה. גבר גבה קומה, שקט – יורש נאמן, כך סבורים רבים, ללב יאשין האגדי.

נולד באסטראחאן, מרכז הפרוות השחורות, בדלתה של הוולגה, ב־13 ביולי 1957. הוריו, פועלים דלי אמצעים, כיוונו את בנם לשחייה. הם לא אהבו כדורגל. ואמנם עד גיל 12 הירבה דסאייב לשחות ואף הפגין יכולת טובה. אלא שאז נמשך לדשא ולכדור העור. קורות השער הלהיבו את דמיונו יותר מהמים הקרים של הבריכה שלא תמיד היתה מחוממת דייה...

דרכו בכדורגל החלה בליגה השלישית, הרחק מזרקורי התקשורת. אבל לאחר שנתיים הועבר לספארטק מוסקווה. הופעת הבכורה שלו בליגה הסובייטית הראשונה היתה ב־23 במאי 1979 נגד וולגוגראד. בזכות הצטיינותו, זומן תוך פרק זמן קצר לנבחרת, בה קיים את הופעת הבכורה שלו במשחק נגד מזרח־גרמניה.

מאז הופיע בעוד 59 משחקים וכיום הוא „קפטן" הנבחרת.

למרות היותו שוער האלופה הסובייטית, נתגלה לקהל הרחב, לראשונה, רק במונדיאל 82' בספרד, במשחק בלתי נשכח, בין ברזיל לבריה"מ שהיה בסיביליה (2–1 לברזיל). דסאייב הציג יכולת מעולה ולעג לחום וללחות הבלתי־נסבלים. הוא נראה כאחד מבני אנדלוסיה...

גובהו ותיזמונו המצויין עזרו לו להותיר רשת נקייה זמן רב. הוא הוכיח עצמו בקליטת כדורים שטוחים, גרם תיסכול וייאוש לחלוצי ברזיל, עד שהשיגו במאמץ אדיר את נצחונם.

חמישה משחקים בספרד הספיקו למומחים לקבוע פה אחד: דסאייב – השוער הטוב בעולם. וזיכרו: במונדיאל הקודם הופיעו שוערים מעולים, ביניהם דינו זוף, טוני שומאכר, פיטר שילטון ופאט ג'נינגס. בסביליה החמה והלחה יצא איפוא דסאייב מאלמוניות לאור גדול. מאז הוא במרכז הבימה, מול הזרקורים, חשוף לתקשורת ולמעריציו ברחוב.

אם סביליה גילתה אותו, נורווגיה לא תשכח אותו לעולם: במשחק מוקדם לגביע העולם, בתנאי קור בלתי נסבלים, בשלג, הציג דסאייב את משחק חייו. הקהל יצא מגידרו למראה השוער המצויין. „איצטריון 'לנין' הענק התגמד לפניו", התבטא בהתלהבות אחד הפרשנים.

במקצועו (ברוסיה לא חיים רק על הכדורגל...) הוא מורה לחינוך גופני. כך רשום בביוגראפיה הרשמית שלו. נשוי למתעמלת מצויינת שהופיעה בנבחרת הסובייטית ואף בכמה תחרויות בחו"ל. חבריו אומרים שהוא אוהב להתאמן. „המתמיד" של הכדורגל. רציני, שקדן. במשחקים הוא סותפס להתלהבות, אבל שומר על קור רוחו כאשר שערו בסכנה. מעולם לא נפצע. הסיבה: הוא מבצע את עבודתו בין הקורות „בלי הצגות" ובלי זינוקים מסוכנים. מכאן ההשוואה בינו לבין יאשין הגדול.

רסאייב מייחס חשיבות רבה להכנה פסיכולוגית. „קור רוח", אמר פעם, „היא התכונה החשובה ביותר בספורט התחרותי". הוא נוהג לנתח כל מצב וכל מהלך במשחק ובוחן כיצד עמד בהם. מרבה לשמוע ל„יועצים" למיניהם, אף כי בעיניו הביקורת העצמית חשובה מכל. יחד עם זאת נראה כי הפירסום שלו זכה לא סיחרר את ראשו. הוא נשאר צנוע, עניו, נחבא אל הכלים, לא שחצן „לוקח את הדברים בפרופורציה הנכונה", כביטויו של כתב סובייטי אחר.

עדיין לא ברור, בעת כתיבת שורות אלו, כיצד תטפל בו התקשורת הסובייטית עם שובה של הנבחרת הביתה ו„זנבה בין רגליה", מה עוד שאנשי המקצוע מצביעים על כשלון מערך ההגנה. אבל ברור שהאשם לא היה רנאט. ככלות הכל, רק חמישה מ„יוצאי ספרד 82" היו בנבחרת זו, שהתבססה על „דינאמו" קייב ובתנאים בין־לאומיים חריגים כמו אלה ששררו במכסיקו – היא נחשבה לנבחרת חסרת נסיון.

עוד אסור לשכוח כי מבין החמישה שהיו בספרד לפני ארבע שנים (דסאייב, רמיאננקו, בסאנוב, צ'יווארדזה ובלוחין) נפצע צ'יוארדזה עוד לפני שהחל הטורניר ולא שיחק, ואילו חינו של אולג בלוחין סר, כנראה, בעיני מאמנו והוא לא נכלל בהרכב הפותח.

הרושם שהותירו דסאייב ונבחרתו בעולם המערבי היה חיובי. כולם כדעה כי היתה זו נבחרת סובייטית טובה ומעולה, שמזלה לא שיחק בדקות המכריעות של המשחק עם הבלגים.

והשם שאותו יזכרו מן הנבחרת הזו יהיה ללא ספק שמו של רנאט דסאייב. ■

כדורגל זה לא הכל...

בנצי דרילינגס (24) הבין לפני שנתיים שמכדורגל לא יצא לו שום דבר בחיים. הוא עזב את הפועל רמת־גן להתמודד עם הבעיות שלה בליגה הארצית ויצא ללמוד רפואה ספורטיווית באוניברסיטת לונג־איילנד שבארה"ב.

היום, לאחר שסיים שתי שנות לימוד, ולפניו עוד חמש, הוא נהנה מ„מילגת כבוד" בזכות ממוצע הציונים הגבוה שהוא שומר עליו – 98. מילגה זו מכניסה לכיסו 2000 דולר בשנה, ובנוסף הוא נהנה ממילגה נוספת של 1800 דולר. סכומים אלה אינם מספיקים לו למחייה ולכן הוא עובד קשה לפרנסתו, בנוסף כמובן לשעות הארוכות אותן הוא מקדיש להתקדמות בלימודים. בכוונתו להתמחות בבעיות גב ותזונה נכונה של ספורטאים.

„אני עובד כאחראי על קומה במעונות הסטודנטים ששם אני מתגורר, מה שמעניק לי מגורים ואוכל ללא תשלום. לבילויים אין לי כסף. כך נפתרת בעייה זו. אני לומד בחברת בני עשירים אמריקניים, ולעתים העיניים יוצאות לי, אך מאחר שמטרתי ברורה, אני מתנזר מהוצאות כספיות מיותרות" – מספר בנצי שהגיע לארץ לחופשה.

דרילינגס תקוע בספסל הלימודים ונובר בספרים. יש תקופות שהוא אינו פותח עתון ולא מתבונן בשידורי טלוויזיה. אין לו זמן לזה. בקושי מוצא מעט זמן לשחק קט־רגל באולמות. רגעים פנויים הוא מקדיש לפעילות עסקנית בקהילה היהודית המקומית ובקרב התאחדות הסטודנטים של האוניברסיטה. זה לא מכבר נבחר לסגן נשיא התאחדות הסטודנטים. עיסוק זה ימנע ממנו את המשך עבודתו כמאמן כדורגל של ילדי היהודים במקום, תפקיד אותו מילא בהתנדבות („זה בשביל יחסי הצבור שלי"...). בעיסוקו בתנועה הציונית הפועלת באוניברסיטה – הוא מתכונן להמשיך.

בנצי, בחור חרוץ, קיים בספרית האוניברסיטה תערוכת תמונות שנושאה: השוואה בין ישראל הקטנה לארצות־הברית הגדולה. בין אורחי הכבוד בתערוכה היה הנשיא היהודי של אוניברסיטת לונג־איילנד, דוד שטיינברג, לשעבר חבר הדירקטוריון במוזיאון ת"א.

ברוריה ביגמן

נשיא אוניברסיטת לונג־איילנד, דוד שטיינברג (משמאל) עם בנצי דרילינגס, בתערוכת ההשוואה בין ישראל לארה"ב שהתקיימה באוניברסיטה בארה"ב.

נכדתו של מרידור בהפועל ת"א...

אולם הכדורסל של הפועל ת"א בצפון העיר, פינה בשבוע שעבר את משטח הפארקט מכדורים והטבעות – למבצעי התעמלות עוצרי נשימה, בערב הצדעה למתעמלות הפועל ת"א – אלופות ישראל בכל הגילאים.

42 נערות הגומי והשרירים של „אימפרית ההתעמלות" התל־אביבית, שבנו המאמנות התאומות זהבה זיסמן – המאמנת הלאומית, אורנה שי וצוות ההדרכה שלרשותן, הלהיבו בתרגילים את הקהל הרב שנכח במקום.

אודליה שמאי, בת 5, צעירת המתעמלות, חסרת שיניים קדמיות שנפלו, והבוגרת טלי סירק, אלופת ישראל בת 21, מייצגות את קשת הגילאים הרחבה הפעילה בהפועל ת"א.

הרשימו במיוחד מלייקה קרמרמן, נכדתו של יעקב מרידור, השר לעניני כלכלה לשעבר, ובתה של רחל קרמרמן, המכונה „הנסיכה הצעירה" של חרות, שדאגה להנציח את המופע בצילומי וידאו. בלטה בשטח אדווה בוצן מנתניה, שהוכתרה למתעמלת המצטיינת באליפות ישראל האחרונה, לאחר שזכתה בחמש מדליות זהב בדרגה ג'. אדווה נחשבת כיום לכשרון הגדול ביותר בהתעמלות הישראלית. עדי אבן־צור, בת 11 מגבעתיים, הצעירה במתעמלות ישראל, הוכתרה לאלופת ישראל דרגה ב'. תילה אהרון, תמי אייזנברג, דנה קליינמן, שגית עמדם ונטע ענבר, בתו של רופא השיניים ההרצליאני ד"ר ג'ו ענבר, המטפל בכדורגלני הפועל ת"א.

במיפגן ההצדעה המרשים שבו הופיעו גם מתעמלי הפועל חולון, בהדרכת המאמן הלאומי יעקב (ג'קי) וישניה, ולהקת ההתעמלות האומנותית של הפועל פ"ת, בהדרכת רלי בר־גונן, ניפרדה הפועל ת"א מבכירת המתעמלות שלה בשנים האחרונות, האולימפית לימור פרידמן שפרשה. פרידמן עומדת להתגייס לצה"ל בעוד חודשיים.

בהפסקת האירוע הועמדו למכירה פומבית שני כדורידגל חתומים בידי שחקני האלופה הפועל ת"א, אותם רכש ב־1000 ש"ח אלי מילר, מחזיק תיק הפועל במועצת פועלי ת"א־יפו.

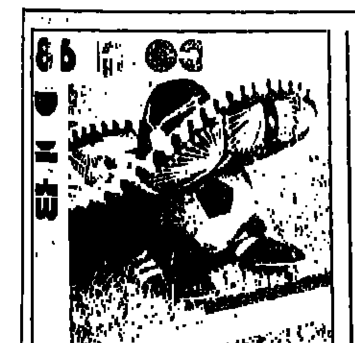
ברוריה ביגמן

כולם הצדיעו לבנות הפועל ת"א. אימפריה של מתעמלות. צילום: עדי אבישי.

נבחרת אין – תקליט יש...

נבחרת כדורגל אין לישראל במונדיאל, אך לעומת זאת יכולים מאזיני הרדיו, ברשתות השונות, לשמוע השכם והערב משירי הנבחרות השונות שיצאו למכסיקו. חברת CBS דאגה לכך ויצרה תקליט מהמנוני נבחרות אנגליה, סקוטלנד, ברזיל, בלגיה וגרמניה.

האנגלים והסקוטים הקליטו שני שירים, גרמניה ובלגיה – אחד, ועלתה על כולם ברזיל, עם שלושה שירים, אחד בביצועה המצויין של גאו קוסטה. ואין כמו אלי ישראלי, הבראזילי השרוף של „גלי־צה"ל כל הזמן", להשמיע לנו אותו שוב ושוב...

משה מורד ומיני איתן ערכו את התקליט („מכסיקו 86"); עדי אבישי צילם את העטיפה, העיצוב הגראפי הוא של דואוגראפיקס ובשולי התקליט לא נשכחה ה„תודה המיוחדת לאלי ישראלי על הקשר הבראזילי"...

במקום פרחים – תכניות־קיץ

חופשת הקיץ מאפשרת לכדורגלנים לממש תכניות: לפנינה ויום־טוב טליאס, שוער הפועל ת"א; לרחל ורוני צמח, בלם בית"ר ת"א; לאניטה ואבי ברשצקי ולנורית ועוזי צדקה, קשרי הפועל ר"ג – שפע ברכות לנישואיהם ★ למאמן חיים טל, שהעלה את בית"ר נהריה לליגה הארצית, בן 40; למאמנים שהודחו במהלך העונה – נינו ברגיג, הפועל י־ם, בן 46; צבי רוזן, שהודח ממכבי נתניה וירש את ברגיג בירושלים, בן 39; אהרן גרשגורן, הפועל חיפה, בן 38; ולשופט יצחק יחבס, שהודח מהסגל הלאומי, בן 39. ★ לגרשון בזם, מנהל „צפרירים" חולון, בן 41; לאלי איטח, דובר מכבי יבנה, בן 30 ולרון אלקיים, מזכיר הפועל טבריה, בן 27. ★ ליצחק אצלן, שצלל עם רמת־השרון לליגה א', בן 31; לעמי כהן, שכמעט צלל עם הכח ר"ג, בן 26; לעמי גואטה, שוער הפועל יהוד, בן 24; לדוד לוי, הפועל פ"ת, לאריק כספי, בית"ר ת"א ולעופר רווה, הפועל עכו, בני 23; לשלום לוי, מכבי חיפה ולאברהם נהרדעא, רמת־השרון, בני 22; לאילן אבניעים, מכבי יבנה, בן 20; לשמעון ביטון, הפועל ב"ש, בן 19.

הלילה שבו הוכרע ג'ו לואיס לקרשים

משה לרר

ב תיאטרון האבסורד של שנות השלושים, בבימויו של מטורף בשם אדולף היטלר, שיחקו שני ניצבים – שלא במודע – הישר לידיו של הפיהרר. השניים היו מתאגרפים. כל אחד ושם פרק נכבד בתולדות הזירה.

1936 היתה שנה אולימפית. העולם היה כבר עד לעליית כוחה של המפלגה הנאציונאל־סוציאליסטית בגרמניה, אך החריש. שלוש שנים ויותר ישב כבר היטלר ברייכסטאג – ואיש בעולם הספורט לא פצה פה.

היטלר היה זקוק לאולימפיאדה. היא נועדה לשמש כלי שרת בידו למטרותיו העתידיות. הוא אף סמך ידיו על תכנית לבנות איצטדיון בנירנברג, בתכולה של 400 אלף מקומות. האמין בלב שלם כי מכאן ואילך ייערכו כל האולימפיאדות בגרמניה.

1936 היתה גם השנה שבה יושמה תורת הגזע של האשמדאי מברלין. כך, בכל אופן, רצה היטלר לראות את תוצאות קרב האיגרוף בין מקס שמלינג לג'ו לואיס שהתקיים במרחק אלפי מילין, בניו־יורק, ב־19 ביוני 1936.

השבוע לפני 50 שנה.

★ ★ ★

מקסימיליאן־אדולף־אוטו־זיגפריד שמלינג, היה בן למשפחת צבעים מלוקוב. שמעו בזירה פשט חיש ברחבי גרמניה, שעד מהרה נעשתה צרה למידות כפפות הברזל שלו. אמרו לו שבאמריקה נוטף הזהב מן הזירה.

באלאבאמה נולד ג'וסף לואיס בארו למשפחה ענייה. חמישה מבין 8 הילדים מצאו מקלט במיטה אחת. ג'ו הקטן היה חלק מהעניין. לימים נודע בשם „המפציץ החום מדטרויט".

כל מי שמאמין בגורל – יודע שאי־אילו דברים ירדו לעולם כרוכים זה בזה. כך הטוב והרע, היפה והמכוער, הצדק והעוולה, האמת והשקר, ועוד מיני צמדים וזיווגים.

ומי שמזווג זיווגים ויוצר ניגודים – יצר גם את הצמד שמלינג - לואיס. וזה לא סיפור־שמאלץ על קין והבל במהדורה טלוויזיונית מודרנית.

★ ★ ★

הקרב בין שמלינג הארי הלבן, לבין ג'ו, השחור מדטרויט, לו נערך 10 שנים מוקדם יותר – היה מתקבל כ„עוד קרב" ברשימה הארוכה. אך ב־1936 – היתה לו משמעות אחרת. גזענית מאין כמוה.

לימים (ב־1971) יאמרו לי השניים (לואיס בניו־יורק ושמלינג במינכן) כי לא השתתפו כלל במחזה של היטלר.

שמלינג: „זה היה קרב כמו שאר הקרבות. פשוט רציתי להיות אלוף עולם".

לואיס: „לא ראיתי בו סמל. הוא היה גרמני, So What ?"

האמת נמצאת אי־שם באמצע. שלא מרצון גוייס שמלינג למכונת התעמולה אדירה של היטלר, ואילו לג'ו לואיס היו בעיות אחרות – בנוסף לקרב שלו עם שמלינג.

הצד האירוני של הקרב: שמלינג, גרמני, מנוהל בידי יהודי פיקח (ג'ו ג'ייקובס); לואיס, גיבור מקומי בדטרויט, לא אהוד על שדרות רחבות בציבוריות האמריקנית. מי שסבר ששחור זה גם יפה – נאלץ למצוא מחסה מפני אלה שרצו לראות, בכל מחיר, אלוף לבן בזירה.

ולאמריקנים רבים לא היה איכפת שהלבן הזה יהיה גרמני.

וכך, באווירה של גזענות בגרמניה וחוסר סובלנות באמריקה, נכנסו השניים לזירה של ה„יאנקי סטאדיום", בערב קר של ה־19 ביוני 1936. המועד המקורי לקרב נקבע אמנם ל־18 בחודש, אך גשם עז אילץ את המארגנים לדחותו ב־24 שעות, דחייה שגרמה להפסד כספי עצום.

★ ★ ★

מאות מיליוני מלים נכתבו על הקרב במרוצת 50 השנים שחלפו. שמלינג ניצח ב„נוק־אאוט" בסיבוב ה־12. בערב הזה הוא היה הטוב מבין השניים. מקס למד את ג'ו בעל־פה, ראה קרבות שלו וממש לפני שעלה לזירה, הפטיר לעבר מנהלו היהודי: „אני רואה משהו". סתם ולא פירש.

ה„משהו" הזה – הוא שהעניק לו את הנצחון. שמלינג שיחזר כמה קרבות קודמים של הצעיר מדטרויט – עד לערב זה בלתי מנוצח ב־26 קרבות רצופים, מהם 22 ב„נוק־אאוט" – ושם לב לעובדה כי אחרי ימנית של ג'ו, שכאילו יצאה מלועו של תותח, אין יד שמאל שלו פעילה לצורך הגנה.

בפינה שממול – נודעה גם הימנית של שמלינג בחוזקתה. וכך אירע שאחרי ימנית של לואיס, באה ימנית של מקס ללסת החשופה של ג'ו והתמונה המפורסמת של השופט הרוכן על לגופו השרוע של לואיס על הקרשים ומונה – ראתה אור בכל עתון ברחבי העולם.

וגם מרשת עתוני „הארסט" לא נעלמה.

★ ★ ★

מה ל„הארסט" ולקרב ?

מעורבות אישית. ביל פראנסוורת', עורך הספורט של ה„ג'ורנאל" באותם ימים, חבר יחד עם שני עורכי־ספורט אחרים ברשת „הארסט", אחד מהם היה דאמון ראניון, לימים אמן הסיפור הקצר, כדי ליטול על עצמו את מלאכת האמרגנות, בשטח יחסי־הציבור.

רשת עתוני „הארסט" בנתה את הקרב מתחילתו ועד לסיומו, אך נחלה אכזבה בשני תחומים. ראשית – ההנחה שהקרב יכניס לקופות מיליון דולאר, נתבדתה בגלל תעתועי מזג־האוויר. רק 56,549 צופים באו ל„יאנקי סטאדיום" ושילמו 547,541 דולאר, הרבה פחות מ„קו המיליון" שהציבו לו פראנסוורת' ושותפיו.

כשלון גם בתחזית מס. 2: תוצאות הקרב.

לואיס היה פייבוריט. לא רק צעיר משמלינג ב־9 שנים, אלא כוכב עולה מול אלוף בשקיעה. ההימורים על לואיס היו גבוהים וכל מי ששם כספו על שמלינג – כאילו הניחו על קרן הצבי.

לא נמצא ולו גם עתונאי אחד שלא חזה את נצחונו של לואיס. אות מוסכם שכזה – חייב להדאיג כל בעל מקצוע ביחסי־ציבור. ואמנם, ביל פראנסוורת' נראה מודאג.

לא לזמן רב. בנו, ביל ג'וניור, היה כתב ספורט מתחיל ב„ג'ורנאל". הוא נתבקש למשרדו של אביו, שם נאמר לו כי עליו להצביע על שמלינג כעל המנצח.

„למה אני ?" – מילמל הג'וניור.

„כיוון שאתה היחיד שאני יכול לבקשו לבחור בשמלינג. הלא תעשה זאת למען אבא ?"

„כן... אבל..." גימגם ביל הצעיר ויצא סר וזעף ממשרדו של אביו.

למחרת הקרב הצביעו עליו הכל כעל מומחה האיגרוף מס. 1 במדינה...

★ ★ ★

שנתיים חיכה לואיס לנקמה המתוקה. 70 אלף איש שנדחסו ל„יאנקי סטאדיום", שילמו מיליון דולאר ושהו במקום רק 124 שניות...

זה קרה ב־22 ביוני 1938. השבוע לפני 48 שנים. ■

19 ביוני 1936. לואיס על הקרשים, השופט ארתור דונובן מונה ומקס שמלינג מניף זרועות־של־מנצח.

תחזיטוטו

נועם בן־ישראל

שיטה מצומצמת

	2	x	1
1	X	X	
2	X	X	X
3		X	
4	X		X
5	X	X	X
6			X
7	X		X
8	X	X	X
9	X		
10		X	
11	X		X
12	X	X	X
13	X	X	

שלשות 4
כפולים 5
2592 טורים מלא
288 טורים בשיטה המצומצמת

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x
2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
3	x	x	x	x	x	x	x	x	x
4	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
5	x	1	2	1	2	x	2	x	1
6	1	1	1	1	1	1	1	1	1
7	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
8	1	2	x	x	1	2	2	x	1
9	2	2	2	2	2	2	2	2	2
10	x	x	x	x	x	x	x	x	x
11	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
12	2	2	2	x	x	x	1	1	1
13	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x

תחזית למחזור 43

1. ג.א.ק. גראץ – מכבי חיפה. האוסטרים לא הרשימו במשחקיהם בארץ. החיפנים משחקים ברצינות במסגרת הבלתי מחייבת של האינטרטוטו. תיקו ומעלה לחיפה.

2. לינגבי – הפועל ת״א. משחק שנראה כנצחון קל לסגנית האלופה הדנית. אנחנו מציעים משולש, מאחר שכוכבי הקבוצה מת״א, יצטרפו כנראה לנסיעה לחו״ל.

3. אלטונה־סיטי – סאנדרינגהאם. 4 המשחקים הראשונים מהליגות האוסטרליות הם מהליגה השניה של מדינת ויקטוריה, המצטיינת במיעוט הפתעות. לשתי הקבוצות השגים דומים. תיקו.

4. דנדנונג־סיטי – פרהארן־סיטי. 2 הקבוצות סיימו השבת בתיקו. 2,1.

5. אלתהאם – רינגווד. אשתקד ניצחה המארחת 3-0. השנה, המשחק ביניהן פתוח. משולש.

6. רויאל־ריצ'מונד – וויברלי. למרות ההפסד הגבוה (2–4) בשבת שעברה – הפעם יש למארחת יתרון מכריע.

7. אתונה – אזורי. משחק ממערב אוסטרליה, בין 2 קבוצות ותיקות בליגה. בשנה שעברה ניצחה אתונה 1–0. הפעם ינצחו האורחים.

8. באלגה – קלמסקוט. לביתית שער פחות ונצחון אחד יותר (ואולי משום שלאורחים חסר משחק). משולש.

9. אינגלווד – בייזווטר. הרבה 2 מופיעים בטור הטוטו בליגות האוסטרליות. גם אשתקד ניצחו האורחים 0-3. ההצעה שלנו: 2.

10. אזורי – פולניה. הראשון מ־4 משחקי דרום אוסטרליה שבטופס – ליגה שמצטיינת בריבוי תוצאות תיקו. 2 הקבוצות הפסידו בשבת. תיקו.

11. הלאס – קמבלטאון. האורחים הם אלופי התיקו. בשבועיים האחרונים משיגים רק 1–1 במשחקיהם. לא נראה לי תיקו שלישי רצוף. 2,1.

12. ליון – וודביל. לאורחים (מקום שלישי בסוף העונה שעברה) השגים יותר טובים. ליון טרם ניצחה העונה בבית. משולש.

13. מודבורי – טורנס. לא נראה לנו שהאלופה מלפני שנתיים (טורנס) תרד ליגה, מה גם שיריבתה מהתחתית. 2,x.

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	2	x	1
1		X	
2		X	X
3	X		
4		X	
5		X	X
6	X		
7		X	X
8			X
9		X	
10			X
11	X	X	
12			X
13	X		

שלשות –
כפולים 4
טורים 16

הפתעות

	2	x	1
1	X		
2			X
3	X	X	
4	X		X
5	X	X	
6	X		
7			X
8	X		X
9	X	X	
10	X		
11	X	X	
12			X
13	X		

שלשות –
כפולים 6
טורים 64

הגיוני

	2	x	1
1		X	X
2		X	X
3		X	X
4	X		
5		X	X
6			X
7			X
8	X	X	
9			X
10	X	X	
11			X
12	X		X
13			X

שלשות –
כפולים 7
טורים 128

לעשירים

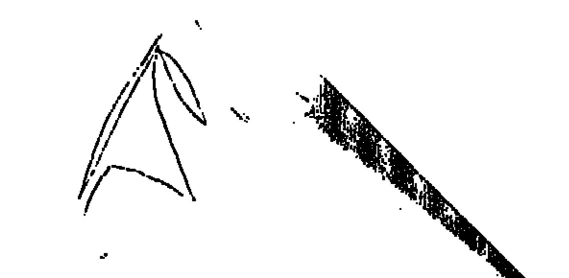
	2	x	1
1	X	X	X
2			X
3	X	X	X
4			X
5			X
6			X
7	X	X	X
8	X		X
9	X		X
10			X
11			X
12	X	X	
13	X	X	

שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

אדוארד אטלר

תחרויות הגראנד־פרי נמצאות בשפל. המארגנים ירצו לשכוח את תחרויות העונה. צפויים שינויים בתקנון, בתקווה להחזיר עטרת המירוצים לישנה.

נייג'ל מנסל (למעלה, ב„הונדה וויליאמס") וסנה (ב„לוטוס") בגראנד־פרי של ספא.

גראנד־פרי שאינו נושא פרי

סידרת ה„גראנד פרי" 86' הגיעה כמעט למחצית הדרך ואין זה מפתיע שבראש הדירוג מוליכים שלושה נהגים מצויינים, מנסל, סנה ופרוסט, שמראש היה צפוי כי יבלטו השנה. זו עוד הוכחה כי מתכונת תחרויות פורמולה 1, אינה גרועה כל כך.

לאחר שישה מירוצים שנערכו בברזיל, ספרד, סאן־מארינו, מונאקו, בלגיה ודטרויט, אפשר כבר לקבוע כי המארגנים ירצו לשכוח עונה זו במהרה – בעיקר בגלל הכשלון הכלכלי שנתלווה לה. בפורמולה 1 מושקע כסף רב של חברות פירסום ויצרני רכב. בגראנד פרי מתעניינים מיליונים – אבל רובם עוקבים אחר התחרויות מבתיהם, בצפייה בטלוויזיה. יש בסידרה זאת משהו מאגנטי, וטעות אירגונית אחת, במיוחד אם היא חוזרת על עצמה עונה שלמה, מורידה מהמתח והעניין הספורטיבי.

חלק ממבקרי הגראנד פרי מצביעים על כך שתקנון המירוצים השנה, מגביל את כמות הדלק שמותר להשתמש בו במירוץ אחד ל־195 ליטר. ההגבלה דורשת כיום מנהג גראנד פרי לנסוע על פי המחשב שבמכוניתו וזה בודק בדייקנות, מדי רגע, את כמות הדלק שנותרה במיכל ומאלץ את הנהג לשמור על „מהירות חסכונית", להימנע משימוש בסיבובי־מנוע מוגזמים. התוצאה: הנהגים הם כיום רואי חשבון. חלק מרגיש נוח מאד מהמצב החדש, אחרים מסתדרים עמו פחות ונאלצים לנטוש מכוניות יבשות מדלק, לפני קו הגמר.

הדאגה לבטיחות

דאגה לצרכי הבטיחות הביאה לכל הדרישות החמורות הללו של התקנון. הטכנולוגיה המתקדמת סיפקה באחרונה למכוניות הגראנד פרי מנועים בעלי עוצמה ללא תקדים בספורט המוטורי. 1200 כ"ס קטלניים שמופקים מ...1500 סמ"ק בלבד. כלומר: 80 כ"ס לכל 100 סמ"ק – וזה עוד לא סוף פסוק. עתה מדברים על האפשרות לסחוט 100 כ"ס מכל 100 סמ"ק של מנוע, סוס נטו אחד מסמ"ק אחד והמכונית החד־מושבית בנויה למטרה אחת בלבד – מהירות.

מארגני המירוצים רצו להגביל את המהירות באמצעות הגבלת כמות הדלק המותרת לשימוש. הם עזרו מעט מאוד למירוצים – וקילקלו הרבה. כמעט שפכו את התינוק עם מי האמבטיה, גרמו ל„נהיגה יבשה", מתוחכמת, ללא עקיפות; נהיגה שמתחמקת מלחימה צמודה.

למזלם של המארגנים, שומרים בכירי הנהגים על ההתעניינות הציבורית במירוצים – שאילמלא כן, היה המצב גרוע יותר.

אפשר להבין את המארגנים שבחרו לקראת העונה בהגבלות דלק, שהן הגבלות קלות יחסית וניתנות לשליטה ובדיקה. הם גם ידעו שהחלק האריתמטי הוכיח עצמו במירוצי הראלי במשך שנים ארוכות. קשה היה לצפות להשפעה מיידית בחסכון בדלק על צורת הנהיגה.

שינויים בתקנון

לקראת העונה הבאה צפויים שינויים אחרים בתקנון: דרישות להורדת תפוקת המנועים ל...600 כ"ס, שכבר מעוררת פאניקה ופחד מן הירידה בחשיבות הספורטיבית של התחרויות. נראה כי כמות הדלק לא תוגבל יותר וכוח המנוע, כן.

מעניין אם ניתן יהיה לבדוק את ההספק האמיתי של מנועי המכוניות המתחרות, בצורה אמינה.

קשה להניח כי המארגנים מתכוונים להתקין בקירבת המסלול מכשיר שבודק את ההספק, נטו, מגלגלי המכוניות או שידרשו לפרק מנועים ולבדוק אותם, בתנאי מעבדה. מנועים משנים את ההספק כתוצאה ממספר גורמים ובדיקה מדוייקת נראית כמשימה בלתי אפשרית. וגרוע מכך: מנועים „מצומקים" בכוח מחזירים את תחרויות הפורמולה 1' לאחור כ־15־20 שנה, לתקופה בה היו חלשים, פשוט בגלל הרמה הטכנולוגית של אותן השנים. ברור שכתוצאה מנסיגה שכזאת יכול להפגע גם כוח המשיכה של התחרויות מבחינת הקהל הרחב.

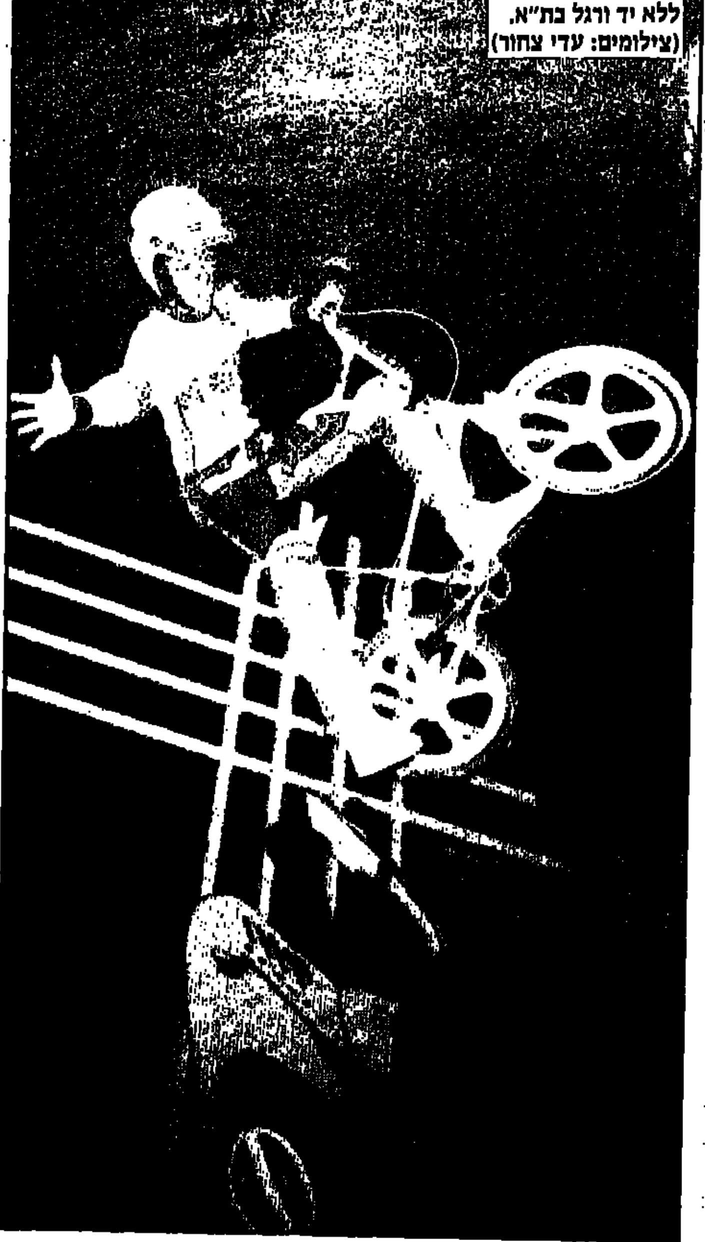
הגרנד־פרי עומד בפני מצב בו הוא עלול לאבד את עליונותו בספורט המוטורי העולמי. האם אמנם יהפכו המירוצים לבטוחים יותר? – ספק גדול. רק לפני שבוע נהרג נהג אנגלי בתחרות „פורמולה־פורד". במכוניתו היה מנוע בן 120–130 כ"ס בלבד...

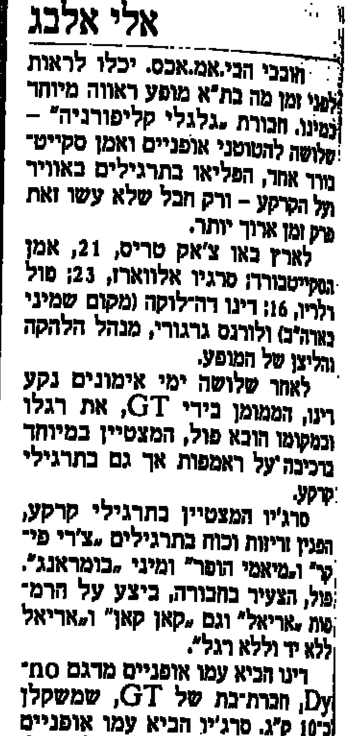
כך נראה מירוץ הרחובות בגראנד־פרי של ספא.

בתל־אביב אמריקנים

פול מבצע „אריאל" ללא יד ורגל בת"א. (צילומים: עדי צחור)

אלי אלבג

חובבי הבי.אמ.אכס. יכלו לראות לפני זמן מה בת"א מופע ראווה מיוחד במינו. חבורת „גלגלי קליפורניה" – שלושה להטוטני אופניים ואמן סקייטבורד אחד, הפליאו בתרגילים באוויר ועל הקרקע – ורק חבל שלא עשו זאת פרק זמן ארוך יותר.

לארץ באו צ'אק טריס, 21, אמן הסקייטבורד; סרג'יו אלווארז, 23; פול ולריו, 16; דינו דה־לוקה (מקום שמיני בארה"ב) ולורנס גרגורי, מנהל הלהקה והליצן של המופע.

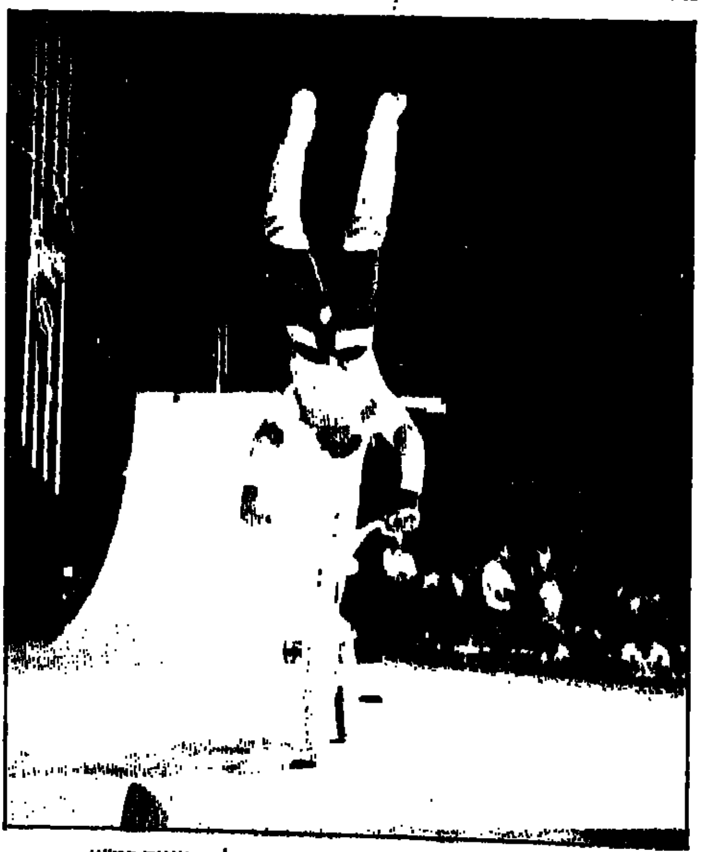
לאחר שלושה ימי אימונים נקע דינו, הממומן בידי GT, את רגלו ובמקומו הובא פול, המצטיין במיוחד ברכיבה על ראמפות אך גם בתרגילי קרקע.

סרג'יו המצטיין בתרגילי קרקע, הפגין זריזות וכוח בתרגילים „צ'רי פיקר" ו„מיאמי הופר" ומיני „בומראנג". פול, הצעיר בחבורה, ביצע על הרמפות „אריאל" וגם „קאן קאן" ו„אריאל ללא יד וללא רגל".

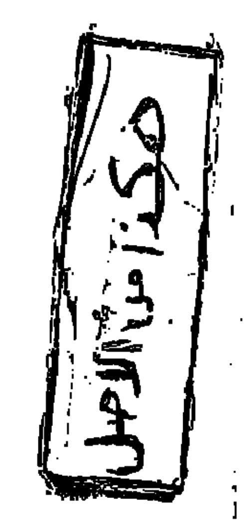
דינו הביא עמו אופניים מדגם סמ־Dy, חברת־בת של GT, שמשקלן כ־10 ק"ג. סרג'יו הביא עמו אופניים מדגם SE Quadangle FS ואילו פול אופניים מדגם Haro FS. לכל אחד מהם ממן שדאג לאופניהם, לכסף ובגוד. כל החוזים הם לשנה.

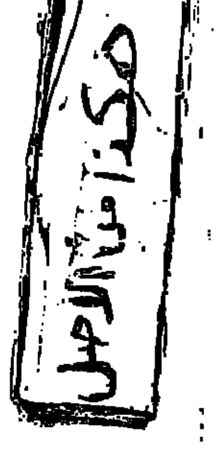
את היכולת המרשימה ביותר הפגין פול, חמש שנים בעסק, שלוש ב„ריסונג" ושנתיים ב„פריי־סטייל". עוד נשמע עליו רבות. יש כבר כמה עיתונים מקצועיים שהקדישו לו לא מעט עמורים וסקירות מקצועיות. מה שמוכיח כי הוא „משהו".

[illegible]

פול בעמידת ידיים על הכידון תוך כדי נסיעה, באוהל התצוגות בת"א.

הצבור הירושלמי בחר באינטרנציונל ספורט

כאשר החליטו בעלי חנות הס־פורט הירושלמית הידועה, אינטרנציונל ספורט ללכת על הכיוון הזה, הם חיפשו מקום מרכזי ונוח להגעה. ההימור שלהם, לא — בלי — החלבטויות, נפל על בנין כלל בעיר. זה היה בשנת 1979 וההתחלה לדבריהם היתה בהחלט קשה. הם נוכחו לדעת כי המחשבה הראשונה של הלקוח הפוטנציאלי בירושלים היא שבעסק הזה נמכרים מוצרים ביוקר והיתה מעין רתיעה כמעט־טבעית מן המקום. הם נזקקו לעמל רב כדי לשבור את המוסכמה הבלתי־כתובה הזאת ובסופו של דבר גם הצליחו, אף מעבר למשוער. היום, הלקוחות הירושלמים שלהם כבר בחרו בחנות אינטרנציונל ספורט כטובה ביותר מסוגה בעיר ובהחלט, על פי התרשמותנו, יש דברים בגו. יש בה, המבחר הגדול ביותר בעיר של מוצרי ואביזרי ספורט, נעליים של נייק, אולסטר, פוני, גלי, אדידס, כל מוצרי אדידס לרבות חולצות ומכנסיים, אופניים ואופני כושר, ציוד לקבוצות כדור־רגל, הלבשת ספורט ודברי קמפינג, כולל שקי שינה, מימיות וכל השאר.

למרות רמתם הגבוהה של כל המוצרים, המחירים כאן די סבירים ואפשר לומר שווים לכל כיס. מדי פעם עורכים בעלי החנות מבצעי מכירה מיוחדים, כמו למשל כדורי טניס ב־10 ש"ח פחות מן המחיר הנקוב ויש בכך לעודד את הקניה.

חנות אינטרנציונל ספורט משתתפת במועדון חובבי הספורט של מעריב ולקוחות רבים מנצלים זאת ומקבלים שי נוסף מטעם המועדון. גם החנות עצמה מעניקה שי — שעון יד — על כל קניה מעל 50 ש"ח.

לא־מכבר זכתה לקוחה של החנות שרכשה אופני כושר בכרטיס טיסה למקסיקו, בהגרלה שנערכה מטעם המועדון והדבר עורר התרגשות רבה במקום.

יוסי ברלוי, המנהל את אינטרנציונל ספורט משתדל ביחד עם הצוות להעניק לכל לקוח, באדיבות רבה וביחס אישי את תחושת הבטחון שבקניה. לפי תנועת הקונים במקום נראה שיש סימפטיה הדדית רבה בין כל הצדדים כאשר הנשכר העיקרי הוא הצרכן.

אינטרנציונל ספורט — מרכז כלל 240, ירושלים טל: 02־227998

צרכנות נבונה

מאת: יואב עופר

מי שאוהב לאכול בחוץ וגם יודע איפה כדאי לעשות זאת בודאי כבר ביקר, לפחות פעם אחת, במסעדה של אבו־סעיד בנוה אמירים, בדרך בין רמת־השרון להרצליה. זוהי מסעדה מזרחית שצריך לאכול בה כדי להבין במה המדובר. המקום וחבי־ידיים עם הרבה אויר נעים וצח, וחיוכי מלצרים אדיבים המשרתים את הסועד ביעילות וכחן. התפריט משופע בכל מיני מטעמים המקשים על ההחלטה במה לבחור. המנות הראשונות למשל, כוללות מבחר גדול של סלטים ובהם חומוס, טחינה, חצילים, זיתים, טבולה, לבנה, כרוב אדום ולבן וחמוץ, סלט טורקי, יווני, ירקות בטחינה ואפילו סלט רומני. פלטה גדולה של סלטים לזוג מחירה 10 ש"ח. אפשר גם להזמין כל סלט בנפרד כמנה ראשונה ואז משלמים רק 2 ש"ח. אפשר גם להזמין כל סלט של אבו־סעיד באה מכיוון היום, לדגים שלו יצאו מוניטין בין כל הסועדים הפוטנציאליים ולא בכדי. פרט למושט והבורי שהם דגי בריכה אפשר לאכול כאן בהנאה רבה גם פורל, לוקס, ברבוניה, מוסאר או סטייק לוקוס, כל הדגים עשויים במקצועיות של ממש. עם התבלינים המתאימים בכמויות הנכונות ועם הצליה המדוייקת על האש. מי שהוא בענייני בשר יוכל לאכול אצל אבו־סעיד כבש אמיתי יוצא מן הכלל, שישליק הודו, סטייק עגל או סוניה ברוטב טחינה ועגבניות — מעדן מלכים. כל המנות העיקריות באות עם תוספות של צ'יפס עשוי היטב ומג'דרה ערבה־לחיך, קינוחי הקייץ כאן יכולים להיות אבטיח אדום וקר, גלידה של סנוקרסט וכמובן הקפה והבקלוואה שהם על חשבון הבית למי שאוכל ארוחה מלאה. בעלי המסעדה נוהגים לערוך בה מדי פעם אירועים בהתנדבות וקירותיה מעוטרים במכתבי תודה רבים של גופים ומוסדות שונים. בימים אלה זכתה מסעדת אבו־סעיד בתואר בית־העסק המובחר לשנת 1986 וזוהי המסעדה המזרחית הראשונה והיחידה באזור השרון המקבלת תואר נכבד כזה, ועל כך היא ראויה למלוא המחמאות. ביקור שלנו במסעדה חיזק גם מבחינתנו את הקביעה הזאת. המסעדה נמצאת במרכז המסחרי בנוה אמירים, בין רמת־השרון להרצליה, טלפון: 052־559252.

קארטה-דו

מאת: ורדה גלמן.

קארטה דו פירושו דרך לוחמה, הגנה עצמית ופיתוח האישיות. באימו־נים וכדרך בה עוברים החניכים מרמה לרמה תמצאו יסודות של חישול וכושר גופני, ריכוז ושליטה על הגוף והרוח. אימוני הקארטה משלבים את כל פעולות הגוף, מנקזים את כל האנרגיה הפיזית והרוחנית לתוך כל פעולה שמבצעים. לומדים שילוב ותיאום מלא בין כל חלקי הגוף ולומדים לפעול מתוך קואורדינציה מלאה וניצול של נתוני הגוף והנפש.

קארטה-דו - בי"ס בינלאומי לאומנויות לחימה, פתח שעריו בשנת 1972 בפ"ת ומאז הפתיחה עשה כברת דרך ארוכה בהתפתחותו וכיום הוא מאגד 12 מועדונים כאשר המרכזי שבהם קיים בפ"ת. יש מועדון גם בחולון, כפר סבא, הוד השרון, בית ברל, כפר סירקין, כפר נטר, ספורטוס פ"ת, גבעת השלושה פ"ת, ומספטמבר הקרוב יפתח סניף חדש באריאל.

כראש הקארטה-דו בישראל ובאירופה עומד רוני קלוגר המשמש גם כמנהל ביה"ס והמדריך הראשי של השיטה. ביחד עמו צוות מדריכים מקצוענים העוסקים אך ורק בנושא הקארטה. יש מדריכים שזהו מקצועם, הם עוברים הכשרה מדוקדקת ומחזיקים ברשיון בינלאומי.

כאמור, המועדון המרכזי פועל בפ"ת ברח' הס 13. במועדון קיים בי"ס למדריכים וזהו לב ליבו של הארגון. במועדון מתקיימים אימונים 6 פעמים בשבוע. אימוני מדריכים, כלי נשק מסורתיים מאוקינאוה - יפן (קובודו).

השעורים מיועדים לכל הרמות ממתחילים ועד בכירים. בביה"ס יש קבוצות לנשים, גברים נוער וילדים מגיל 9. אין הגבלת גיל למבוגרים, אפילו סבא וסבתא יש בין הבאים. האימונים מסווגים בהתאם לרמת החניכים וכל אחד מוצא את מקומו לפי כישוריו. ניתן להתאמן יותר מפעמיים בשבוע (עד 5 פעמים בשבוע) ללא תוספת תשלום.

קארטה דו עורך מחנות אימון בינלאומיים בארץ ובחו"ל. מדריכים בכירים של השיטה מבקרים בקביעות בסניף הישראלי. החניכים נהנים מקורסים השתלמויות ומחנות אימון ברצף במשך כל שנת הלימודים.

קארטה דו - הינו גוף חינוכי, לומדים בו בצורה שיטתית ומדעית, איך למצות את עצמנו בצורה טובה יותר. יש איזון עדין וברור בין הגוף והנפש.

רוני קלוגר וצוות ההדרכה של קארטה דו הינם בעלי הסמכה בינלאומית, מאומנים והשכלתם המקצועית רחבה ומתמשכת. רק מדריכים המתאמנים ברצף ובהתמדה מקבלים רשיונות הדרכה. המדריכים נוסעים כל שנה לחו"ל להשתלמות. לבית הספר יש כיסוי ותיעוד בינלאומי. היחס לחניכים הינו אישי ובהתאם ליכולתו, לרצונו ולנכונותו של כל חניך בהשקעת מאמץ גופני ונפשי.

הקיץ יערך מחנה אימונים בינלאומי מהגדולים שנערכו אי פעם בארץ. שהאן (רב אומן) דניס סנט ג'ון תומסון שהינו מומחה בינלאומי וחוקר בעל שם עולמי בשטח כלי נשק מסורתיים מאוקינאווה, יגיע ארצה ויערוך מחנה אימונים, קורס מדריכים וסמינר לכלי נשק. המחנה יהיה פתוח לכל בכירי השיטות השונות הפועלות בארץ.

מר תומסון יערוך מבחנים למדריכים ולאחר שהות בת שבועיים יצא יחד עם רוני קלוגר למחנה אימונים בשויץ.

הפעילויות הבולטות של קארטה דו בישראל הם שבעת הביקורים של קנצ'ו־יו, ביקורי שיהאן דניס סנט תומסון במועדוני השיטה בארץ, קיום 3 מחנות אימון ומפגשים בינלאומיים עם השתתפות בכירי השיטה משויץ ודרום אפריקה בשנים 81, 83, 85.

קבוצות מביה"ס יצאו למחנות אימון בשויץ, ומספר תלמידים בכירים השתלמו במרכז קארטה דו בדרום אפריקה.

בארץ קארטה דו השתתף בכל האליפויות שקוימו ע"י ההתאחדות לקארטה במכביה ה־10, 11, ו־12.

פרטים לגבי כל המועדונים ניתן לקבל במועדון המרכזי של קארטה דו בישראל טל: 908-150.